

התקשרות

149138 / schildkraut velvel

כ"ז אדר ב' תשמ"ו

יִשָּׁב מֹשֶׁה אֶל ה' וַיֹּאמֶר: אֲנֹא, חֲטָא הָעָם
הַזֶּה חֲטָאָה גְדֹלָה (פרשת כי תישא, לב, לא)
למה דואג משה רבינו בשעה הכי גורלית
לעם ישראל? / **שיעור בלקוטי שיחות**

לקט מכתבים בנושא התמודדות, נפילות
וכישלונות רוחניים / **מכתב מבואר**

03

ליהודי פשוט בעל הבנה מוגבלת, קל יותר לעבוד את ה' בקבלת עול ובמסירות נפש, מתוך הבנה שלעולם לא ניתן להשיג ולתפוס את שכלו של הקדוש ברוך הוא • **התוועדות עם הרבי**

04

עם ישראל חוטא בחטא העגל, ומשה מציב בפני ה' דרישה: אם לא תמחל לבני ישראל על חטאם, מחק את שמי מספר התורה. מה פשר הבקשה הזו? מה התועלת בכך ששמו של משה יימחק מספר התורה? • **שיעור בלקוטי שיחות**

10

האם אפשר לתקן כישלון בהלכות טהרת המשפחה, איך מטפלים בהתמכרות למשקאות חריפים, וכיצד מתמידים בהחלטה טובה לאורך זמן – לקט מכתבים של הרבי בנושא נפילות וכישלונות רוחניים • **מכתב מבואר**

16

כך התחילה חלוקת הדולרים לצדקה בהתוועדות של הרבי, באמצעות הפעילים בהפצת יהדות וחסידות – "הטנקיסטים" • **תמונה מספרת**

הנושא בפרשת השבוע הוא חטא העגל. בשיעור בלקוטי שיחות השבוע אנו לומדים שיחה של הרבי על אמירתו של משה רבינו: "אם תישא חטאתם, ואם אין - מחני נא מספרך אשר כתבת". השורה התחתונה של השיעור, אותה לומדים דווקא מאחד מרגעי השפל העמוקים ביותר, היא עד כמה יש לייקר כל יהודי באשר הוא, עד כדי מסירות נפש עבורו.

באותו נושא, מדור 'מכתב מבואר' מביא לקט מכתבים של הרבי ליהודים שפנו אליו וביקשו תיקון ועצה על כישלונות ונפילות רוחניים כמו התמכרויות למיניהן. שוב ושוב חוזרת המצוקה של הפונים, שמרגישים שנכשלים פעם אחר פעם במאבק ומרימים ידיים בייאוש. התשובות של הרבי בוודאי יכולות לתת כוח ועצה טובה לכל אחד מאיתנו בהתמודדות עם ה'חבילה' האישית שלו.

נסיים בדברים שאמר הרבי בהתוועדות י' שבט תשס"ז: "מה יהיה עם 'עגל הזהב', כסף ופרנסה וכל העניינים? ובכן: התכלית של הכסף היא עבור הוצאות אכילה ושתיה ולבושים; ואילו כאשר נוספים דולרים בדרך שאינה רצויה - אזי משתמשים בהם עבור רופאים, רחמנא ליצלן, ועבור מיסים ועבור שאר עניינים של עוגמת נפש, אשר מוטב היה שלא להרוויח דולרים אלו, ובלבד שלא תהיה עוגמת הנפש, אלא הקדוש ברוך שיחיו חיים שקטים ובריאים".

ווארט חסידות - 14 • לוח השבוע - 17 • עת לדעת - 17 • שניים מקרא ואחד תרגום - 19 • זמנים ושיעורי השבוע - 18

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
 יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
 עורך: שלום בלוי

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד

6084000 • ISSN 7474-0793 • ניליון 1491

לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com

התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
 לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
 מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
 צוקללה"ה נבג"מ ז"ע

דווקא יהודי פשוט מבין ומתחבר יותר לעבודת ה' במסירות נפש

(מהתוועדות שבת פרשת חוקת תשמ"ה – תורת מנחם, תשמ"ה, כרך ד, עמוד 2400)

אמר הקדוש ברוך הוא: חוקה חקקתי, גזירה גזרתי, אי אתה רשאי לעבור על גזרתי. שכתוב: "זאת חוקת התורה" (במדבר רבה, יט, ח)

יהודי שעבודתו היא באופן של הבנה והשגה, קשה יותר לפעול אצלו שיעסוק [בעבודת ה'] מתוך קבלת עול ומסירות נפש, מכיוון שיש לו תענוג בעבודה זו! מה שאין כן פשוט שבפשוטים, אין לו בעיה כזו!... בהיותו פשוט שבפשוטים שאינו שייך כל כך להבנה והשגה בשכל, נקל יותר לפעול אצלו שעבודתו תהיה באופן של "חוקת", עבודה מתוך קבלת עול ומסירות נפש.

וכידוע הסיפור אודות אחד מחסידי אדמו"ר הצמח צדק, שבהיותו ביחידות התאונן כי אינו חפץ ללמוד. והשיב לו אדמו"ר הצמח צדק: "כאשר אין חפצים ללמוד, הרי זה טוב", מכיוון שאז שייכת העבודה של 'אתכפיא' [כפייה עצמית], שכופה את עצמו ללמוד. "מה אעשה אני", המשיך הצמח צדק, "שאני כן רוצה ללמוד? שכן, אין זה בדרך עבודה, כי אם בדרך תענוג..."

ועל דרך זה בענייננו, שאצל פשוט שבפשוטים נקל יותר לפעול שעבודתו תהיה באופן של קבלת עול ומסירות נפש.

כאשר אומרים ליהודי פשוט שבפשוטים, שמכיוון שהקדוש ברוך הוא ציווה לעשות כך וכך, לכן עליו לעשות כן גם אם אין הדבר מובן בשכלו - אין כל קושי מיוחד לפעול אצלו עניין זה, שהרי הוא יודע ומבין בפשטות שאין ביכולתו להבין ולהשיג את שכלו של הקדוש ברוך הוא, [וזאת בחשבון פשוט] מכל שכן וקל וחומר מזה שאינו יכול להבין ולהשיג את שכלו של חכם גדול, בשר ודם.

אמנם הוא יהודי פשוט שבפשוטים "אשר בשם ישראל יכונה" [ש"ישראל" הוא רק כינוי עבדו, כלומר, השייכות שלו לזהות היהודית חלשה], ואינו שייך עדיין ל"לשון הקודש" כי אם ללשון אידיש... אבל מאידך, היא הנותנת: מכיוון שמדבר באידיש, הרי באומרו "דער אויבערשטער" [- העליון, כינוי רווח באידיש לקדוש ברוך הוא], מדגיש בכך את עליונותו של הקדוש ברוך הוא. ומכיוון שכן, אין כל פלא בכך ש"אין לך רשות להרהר אחריה", שהרי לא ייתכן ששכלו של בשר ודם יבין את שכלו של הקדוש ברוך הוא! **אדרבה: אילו היה ביכולתו להבין את שכלו של הקדוש ברוך הוא - היה זה דבר פלא!...**

ולכן, גם כאשר מצד השכל יכולה להתעורר שאלה [על הנאמר בתורה], ולדוגמה: בידעו שנמצאים בחושך כפול ומכופל של זמן הגלות, ובפרט שאינו זקוק לראיה והוכחה בדבר, שהרי יודע זאת ממעמדו ומצבו האישי שנמצא בדרגה של "שם ישראל יכונה", עלולה להתעורר שאלה: כיצד יוכל לעבוד את עבודתו במצב כזה?! - הרי מכיוון שעבודתו היא באופן של "חוקת", "חוקה חקקתי גזירה גזרתי", עבודה באופן של קבלת עול ומסירות נפש, אזי מתבטלים כל המניעות והעיכובים שיכולים להיות מצד עניין השכל.

שיעור בלקוטי שיחור

”מחני נא מספרך”

בפרשת השבוע אנו קוראים את הסיפור הנורא של חטא העגל. ברגעי השיא, שבועות בודדים אחרי שהם מקבלים את התורה בהר סיני מאת ה', קבוצה מעם ישראל חוטאת בחטא החמור ביותר של עבודה זרה וסוגדת לעגל הזהב. זאת בעוד השאר עומדים מהצד, ואפילו לא מוחים.

משה רבינו יורד ממהר ובידיו שני לוחות הברית, אותם הוא משליך מזועזע ומנפץ אותם. לאחר מכן הוא טוחן את עגל הזהב, ומעניש בעונש מוות רבים מהחוטאים שעבדו את הפסל.

אך אחרי הכל, משה מרגיש שה' עדיין כועס על עם ישראל כולו ומבקש להעניש אותם בעונש קולקטיבי חמור. משה פונה לבני ישראל ואומר להם¹: **”אַתֶּם חָטְאתֶם חֲטָאָה גְדֹלָה, וְעַתָּה אֶעֱלֶה אֵל ה', אוֹלֵי אֶכְפְּרֶה בְעַד חַטְאתְכֶם”**. ואכן, משה רבינו עולה להר ושווה שם ארבעים יום נוספים, בהם הוא מתפלל ומבקש מה' שישלח לבני ישראל ויפתח להם דף חדש. בסופו של דבר ה' מקבל את בקשתו של משה, מוחל לבני ישראל ומסכים להעניק להם לוחות חדשים.

התורה איננה מתארת את כל אשר אירע באותם ארבעים יום בהם משה עומד ומתחנן לפני ה'. מתוך מה שקרה שם, היא בוחרת להציג בפנינו דיאלוג קצר בין ה' למשה²:

וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל ה', וַיֹּאמֶר: “אֲנִי, חָטָא הָעַם הַזֶּה חֲטָאָה גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהִי זָהָב. וְעַתָּה, אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם. וְאִם אֵין, מְחַנֵּי נָא מִסְפָּרְךָ אֲשֶׁר כְּתִבְתָּ.”
וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה: “מִי אֲשֶׁר חָטָא לִי, אֲמַחֲנֶנּוּ מִסְפְּרִי.”

צריך לדעת כיצד לקרוא את הדיאלוג הקצר הזה, כפי שנראה. מה משה מבקש? כך מפרש רש"י, בעקבות המדרש³:

[מחני נא] מספרך – מכל התורה בלה. שלא יאמרו עלי שלא הייתי כראי לבקש עליהם רחמים.

משה רבינו מבקש מהקדוש ברוך הוא למחות את שמו מספר התורה. אם ה' ימאס בעם ישראל ויבחר באומה אחרת במקומם, משה מבקש למחות את כל האזכורים של שמו המופיעים בתורה.

מדוע? מה הקשר בין אי-הכפרה על חטא העגל לבין שמו של משה בתורה? מה המשמעות של ה'אולטימטום' הזה

אהבה ללא תנאי

עם ישראל חוטא בחטא העגל, ומשה מציב בפני ה' דרישה: **אם לא תמחל לבני ישראל על חטאם, מחק את שמי מספר התורה. מה פשר הבקשה הזו? מה התועלת בכך ששמו של משה יימחק מספר התורה?**

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק כא, שיחה ראשונה לפרשת תצווה

עריכה:
הרב דויד אולידורט
הרב ישראל אריה ליב רבינוביץ

1. פרשתינו לב, ל.
2. שם, לא-לג.
3. שמו"ר פמ"ז, ט.

את הסוף הרע של עמו. הרי לא ייתכן שזה מה שמעסיק את משה רבינו, המנהיג הגדול ביותר שלנו, הרועה הנאמן, בשעה הקריטית והקשה הזו לגורל עם ישראל! כשעל הפרק עומדת השאלה של להיות או לחדול, זה מה שמעניין אותו עכשיו - כיצד יחשבו עליו ומה יאמרו עליו בעתיד?!

עבור מי?

בכדי להבין את פשר בקשתו של משה "ואם אין - מחני נא מספרך אשר כתבת", צריך להעמיק יותר ולהבין מה באמת משה רבינו רצה להשיג. נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

ענינו של משה הוא - תורה, וכמאמר חז"ל^א אשר "התורה נקראת על שמו", כי משה "נתן נפשו על התורה".

ומזה מובן, שענין "מחני נא מספרך - מכל התורה כולה", נוגע בעצם מציאותו של משה, כפי שאחת היא עם התורה.^ב

ולשם מה הקריב משה כך את עצמו - כדי לפעול כפרה על חטא העגל, שהוא החטא הכי חמור, עד שכל החטאים שלאחרי זה ועונשיהם קשורים לחטא העגל, וכמו שנאמר^ג "וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם".

ותמוה: איך יתכן שמשה יסכן את עצם מציאותו, הקשורה אל התורה, למען אלו מבני ישראל שחטאו בעגל, כולל עושי העגל, אשר מעשיהם היו היפך הציוי "לא יהיה לך [אלהים אחרים על פניי], לא תעשה [לך פסל]", ובכך ניתקו עצמם לגמרי^ד, רחמנא ליצלן, מהתורה!?

משה רבינו התמסר לתורה באופן אבסולוטי. במשך ארבעים ימים רצופים הוא שהה בהר סיני, לא אכל ולא ישן, זנח את כל ענייני החומר והתעלה מהם כדי להוריד את התורה לעולם.

שמה רבינו כביכול מציב לפני הקדוש ברוך הוא? - רש"י מסביר: "שלא יאמרו עליי שלא הייתי כדאי לבקש עליהם רחמים". משה רבינו, כך מצטייר לנו כאן, דואג לזכרו ההיסטורי. אם לא יהיה עם ישראל יותר, משה רבינו יזכר תמיד כמנהיג שלא הצליח למנוע זאת בתפילותיו. לכן הוא מעדיף למחוק את שמו במקרה שעם ישראל ייכחד.

אך בפירוש הזה יש קושי גדול. נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

פירוש זה אינו 'חלק' כל כך.

כי מלשון הכתוב משמע שבטענתו ותביעתו מאת הקדוש ברוך הוא ביקש משה לפעול כפרה על חטא העגל, ולא להציל את נפשו.

ועוד ועיקר - כאשר ישנו חשש שלא יצליח, חס ושלום, להביא לכך ש"תשא חטאתם", "חטאה גדולה" - איזו תפיסת מקום יש אצל משה רבינו מהימנא [-] רועה נאמן] למה שיאמרו אחרים עליו!?

אלא שהפירוש הזה של רש"י תמוה מאד.

קודם כל, ההקשר של הפסוק בסיפור כמעט צועק משהו הפוך. מה משה רבינו מבקש כאן? כשקוראים את הסיפור בפשטות, אפשר לדמיין את משה רבינו מתייצב מול הקדוש ברוך הוא כמנהיג הגדול של עם ישראל, ומציג מעין 'אולטימטום' כדי להשיג את הסליחה של הקדוש ברוך הוא על חטא העגל: או שתמחל להם, או שתמחה את שמי. מפרשים אחרים אף מסבירים שבמילים "מחני נא מספרך" משה רבינו מבקש במפגיע מה' למחות את שמו מספר החיים, כלומר, להמית אותו - במקום ללכות את עם ישראל.

כעת, כשקוראים את פירוש רש"י, זה נראה הפוך בדיוק. כאילו משה רבינו לא מבקש להציל את עם ישראל, אלא "להציל את נפשו" שלו. איך ייתכן?

השאלה מתחזקת עוד יותר כשנכנסים לגופו של הטיעון ובוחנו מה הנימוק של משה רבינו שה' ימחה את שמו "מכל התורה כולה". כפי שראינו, משה רבינו מבקש למחות את שמו במקרה של עונש חמור על כל עם ישראל, כדי לא להיזכר בהיסטוריה כמנהיג שלא הצליח למנוע

א. מכילתא לבלח טו, א. שמו"ד פ"ד ד. ושי"ג.

ב. ויתירה מזו - גם במציאות התורה עצמה, שקשורה עם משה (ע"ד הנ"ל שנק' על שמו) - עיין רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ח-ט. לקו"ש [המתורגם] ח"ט ע' 193 ואילך.

ג. תשא לב, לד ובפרש"י שם. ובוהר (ח"א נב, ב ואילך. קבו, ב. ח"ב קצג, סע"ב) שע"י חטא העגל חזרה וזהמתן.

ד. ראה שבת פו, א. הובא בפרש"י תשא לב, ט (אבל ראה תוד"ה ומה שבת שם).

**"משה הוא ישראל וישראל הם משה".
והתאחדות זו של משה עם בני ישראל
היא עמוקה יותר מהתאחדותו עם התורה.**

התשובה עצומה: מהותו של משה רבינו היא התורה, ובלעדיה הוא איננו משה רבינו. אבל למשה יש דבר חשוב יותר אפילו ממשימת חייו להנחיל את התורה. הדבר הזה הוא "כלל ישראל", מציאותו וקיומו של עם ישראל. **"והתאחדות זו של משה עם בני ישראל, היא עמוקה יותר מהתאחדותו עם התורה"**. עוד לפני שמשה רבינו הוא רבי המלמד תורה, הוא יהודי. משה רבינו ועם ישראל הם דבר אחד בלתי ניתן להפרדה.

מה ההסבר בזה? - נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

כשם שמצינו בהתאחדות של בני ישראל עם הקדוש ברוך הוא, שאף על פי ש"אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד" [- התורה והקדוש ברוך הוא הן אחד], מכל מקום, התאחדותם של בני ישראל עם הקדוש ברוך הוא היא עמוקה ונעלית יותר מזה, וכמאמר חז"ל: אשר "ישראל קדמו" לתורה.

על דרך זה (וכתוצאה מזה) הוא אצל נשיאי הדור - אשר (בלשון רש"י) "נשיא הדור הוא ככל הדור" - שהתאחדותם עם בני ישראל שבדורם היא נעלית יותר מהתאחדותם עם התורה.

וכן הוא גם בצדיקים בכלל (בהיותם "דומים לבוראם")¹: למרות שהם נותנים את עצמם בענייני התורה² שהם מלמדים, ובפרט בחידושי התורה שלהם, מכל מקום אין זה כמעלת התאחדותם עם בני ישראל, ובפרט עם אלו שיש להם שייכות (וממילא - אחריות) מיוחדת אליהם, עניי עירך, בניס ותלמידים.

התורה הפכה לכל מהותו של משה רבינו, עד כדי כך שהיא נקראת "תורת משה", משום שהוא נתן את כולו עבורה.

כמובן, התורה שמשה הקריב את עצמו למענה היא תורת ה'. זו לא עוד חכמה עמוקה, אלא דרך חיים שמעצבת את העולם ואת חיינו כיהודים. משה רבינו התמסר להגשמת רצונו של ה' בעולם, לכך שעם ישראל וכל העולם כולו יעבדו את ה' על פי התורה. זה היה מפעל חייו, להנחיל את התורה וליישם אותה. כל יהודי שמניח תפילין, כל בית כנסת שקיים ופעיל, כל שולחן ליל סדר שנערך - כל אלה הם התגשמות הדבר שלמענו משה רבינו מסר את כולו.

זה עשוי להישמע חמור, אבל כאשר משה רבינו מבקש להשמיט את שמו מהתורה, גם בלי שאנו מבינים מה זה ייתן ולמי זה יועיל, אנו מבינים שבכך הוא מבקש לנתק את הקשר שלו עם התורה. לוותר על תפקיד חייו ועל המשימה הגדולה שלקח על עצמו, ולפרוש, כביכול. בכך הוא מוותר על עצמו, הוא מוחה את שמו לא רק מהתורה - אלא מהמציאות. כי משה בלי תורה איננו משה.

ובעבור מי משה 'שובר את הכלים' ומוותר על הכול? בעבור יהודים שהפנו עורף וכפרו בעיקר האמונה, שבעצמם התנתקו מתורת ה' בזדון.

האם יש ויתור על העקרונות גדול מזה? האם אכן ראוי לנהוג כן? איך יתכן שברגע אחד משה רבינו זונח (כביכול) את כל העקרונות שלו, מוותר על 'מי שהוא' ועל המשימה הקדושה, בשביל אותם אנשים שפגעו בערכים הבסיסיים ביותר של התורה, ומרדו באיסור החמור ששמעו במו אוזניהם מפי הקדוש ברוך הוא עצמו בהר סיני - "לא יהיה לך אלוהים אחרים על פניי"?! איך משה רבינו מבקש מה' שיערוך מחדש את התורה, כדי להציל את אותם אנשים שהמירו את דתם וסגדו לעגל הזהב?

קודם כל יהודים

נקרא את ההסבר בלשונו של הרבי:

והביאור בזה:

משה רבינו הוא מציאות אחת ממש עם כלל ישראל, עד שאין שייך להפרידו מבני ישראל בכלל ובפרט, ובלשון רש"י:

ה. חוקת כא, כא.

ו. זהר הובא בתניא פ"ד, רפכ"ג. וראה חז"א כד, א. וח"ב ב, ס, א. תקו"ו ת"ב (כא, ב), תכ"ב (סד, א). ועוד.

ז. ב"ר פא, ד. תנא דבי אליהו רבה פ"ד.

ח. רות רבה פ"ד, ג. ב"ר פס"ו, ח. ועוד.

ט. כמשנ"ת כמ"פ (לקו"ש ח"ו ע' 423. ועוד) במ"ש כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע לפני הסתלקותו: איך גיי אין הימעל און די כתבים לאו איך אייך.

י. להעיר ממחול ("ע"ז יט, א) - כנ"ל בפנים - שתורתו נקראת על שמו.

משה רבינו ועם ישראל הם דבר אחד, משום שכך בדיוק זה אצל הקדוש ברוך הוא. ה' הוא בורא העולם, מעל זה, ה' והתורה קשורים זה בזה, עד כדי שהם "כולא חד", כפי שאומר הזוהר הקדוש. אך מעל כל זה, לקדוש ברוך הוא יש קשר עמוק ועצמי, מעל העולם ומעל התורה, וזה הקשר עם עם ישראל, עם כל יהודי.

ניתן להמשיך זאת לאבא שבחר להקדיש את חייו למוסיקה. הוא כותב לחנים ומנגן על כלים שונים, מופיע בקונצרטים ובאופן כללי מקדיש את חייו למוסיקה. גם את הבן שלו הוא רוצה להוליך באותה דרך. הוא מחנך אותו לאהבת מוסיקה, ומועיד אותו להמשיך את המורשת ולהפיץ את האמנות המוסיקלית. אך אם נשאל את אותו אב מה הדבר היקר והחשוב ביותר בחייו, ללא היסוס הוא היה עונה שזו לא המוסיקה, אלא הבן. המוסיקה היא הדבר הנעלה ביותר בעיניו של האב, ולכן הוא חושף את בנו לאומנות הזו.

הנמשל: לקדוש ברוך הוא יש מטרה בבריאת העולם. הוא ברא אותו כדי שהעולם יגיע למצב שכולם יעבדו אותו. ויש לו גם ילדים, אלו הם אנחנו. מכיוון שה' רוצה בעבורנו את הטוב ביותר, הוא מייעד את המשימה הקדושה והחשובה כל כך לנו. מכל העולם, לנו הוא מעניק את המתנה הגדולה ביותר, את התורה והמצוות. כלומר, עם כל יוקרה וקדושתה של התורה, בנו הקדוש ברוך הוא רוצה לא כאמצעי להשיג תכלית כלשהי - אלא כי אנחנו בניו, כי הוא ואנחנו אחד.

ומכיוון שכך הם פני הדברים אצל הקדוש ברוך הוא, כך זה גם אצל הצדיקים. הצדיקים אוהבים את ה' ודבקים בו בדבקות מוחלטת. לכן הם מייקרים מאד את התורה ואת עבודת ה', אך הרבה יותר מזה הם מייקרים את בניו אוהביו של ה'.

נדגיש: אהבת ישראל של הצדיקים, לא נובעת מתפיסה הומניסטית של אהבת אדם שגוברת על ערכי התורה והוראותיה. חלילה. ההיפך הוא הנכון. ליבם של הצדיקים האמיתיים בוער בתשוקה להתקרב לה', שהוא כל חייהם. התורה והמצוות הם מושא תשוקתם וממלאים את חייהם. אך כשהם רואים יהודי, כל יהודי שהוא, הם לא רואים אדם עם מאזן מצוות ועבירות - הם רואים בן של הקדוש ברוך הוא.

לצדיק רבי ישראל פרידמן מרוז'ין היה

חסיד שאהב אותו אהבת נפש. אותו חסיד לא התגורר ברוז'ין אלא בעיירה סמוכה, ובכל פעם שגברו געגועיו לרבו היה עולה על העגלה ודוהר לרוז'ין לראות את הצדיק. הצדיק מרוז'ין גם הוא ידע את גודל אהבת תלמידו. הוא הורה לשמשו כי מיד כאשר אותו תלמיד מגיע למשכנו ומבקש לפגוש אותו, יתנו לו להיכנס גם בלא תור.

פעם אחת, כשהגיע אותו חסיד לפתח ביתו של הצדיק, השמש נכנס להודיע לצדיק כי אותו תלמיד אהוב ממתין לו, אבל הצדיק הורה לו לחכות. "יהודי אחר נפגש כעת עם הרבי, חכה עד שיסיים", אמר השמש לחסיד המשתוקק לראות את הרבי.

המתין אותו חסיד שעה ארוכה, כשליבו יוצא מגעגועים לרבו, והנה דלת חדרו של הרבי נפתחת ולתדהמתו הוא רואה שיוצא ממנה יהודי ידוע לשמצה.

אותו יהודי היה 'מוסר', שהתפרנס מהלשנה לשלטונות על עבירות פליליות שביצעו יהודים אחרים. ה'מוסר' הזה היה איש רע מעללים, עד כדי כך שבמקרים מסוימים, בעקבות הלשנה שלו נלקחו יהודים למאסר ואף הוצאו להורג.

אותו 'מוסר' הגיע להתייעץ על ענייניו האישיים עם הצדיק מרוז'ין, והצדיק הקדיש לו את מלוא תשומת הלב.

"רבי", פנה החסיד אל הצדיק מרוז'ין, "איך זה שלא הנחת לי להיכנס אליך, למרות שליבי בוער באהבה ומשתוקק לראות את פניך, בעבור פגישה עם היהודי השפל הזה?"

והצדיק ענה: "הרבה-הרבה יותר ממה שאתה אוהב אותי, אוהב אני את אותו יהודי שאתה מכנה שפל...". והוסיף ואמר: "תאר לעצמך עד כמה הקדוש ברוך הוא אוהב את כולנו!".

אחד הביטויים של אהבת ישראל העוצמתית של צדיקים הוא שהם אינם רואים כל הבדל בין יהודים. בעבורם כל יהודי 'שווה' ואהוב מבלי הבט על מצבו.

התורה והמצוות יקרות לאותם צדיקים מאד, כך שסביר היה להניח שיהודי שומר שבת יהיה אהוב אצלם יותר משאינו כזה,

או שהם בנים של ה', שמרוב אהבתו אליהם נתן להם את התפקיד הכה חשוב להיות נושאי הדגל ומבצעי המשימה של שמירת התורה.

אם התורה יקרה יותר, ובני ישראל הם 'מספר שתיים', המסקנה היא שיהודי נבחן בהתאם לשאלה כמה הוא נאמן למשימה. אם מדובר על יהודי חוטא, ובוודאי אם הוא מערער את כל יסודות האמונה - התורה חשובה יותר, ולאותו יהודי מגיע עונש חמור מאד. כמו עובד שעושה טעויות וגורם הפסדים לחברה, כמו חייל שמוסר סודות צבאיים לאויב, צריך לסלק אותו מיד מתפקידו ולהביא במקומו מישהו אחר, כמו שהציע ה' למשה לאחר חטא העגל⁴: "הֲנִיחָה לִי יַיָּחַר אִפִּי בָּהֶם וְאֶכְלֶם, וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גָּדוֹל".

אבל אם בני ישראל יקרים יותר, אז לא משנה כלל האם מדובר על יהודי צדיק או רשע. בכל מצב הוא בן. גם אם מי מהם חוטא, צריך לעשות הכול כדי לעזור לו לחזור לדרך המלך. למרות שזה עשוי להיות מכשול בדרך למשימה שהתורה מתווה.

אפשר להציג את ההתלבטות הזו כך: תלוי את מי שואלים. אם היינו שואלים את התורה מה נכון לעשות במקרה של חטא כה חמור, היא הייתה אומרת לנו: אין דרך חזרה ואין כפרה על סגידה לעבודה זרה. זה חותר תחת כל מציאותי. אבל אם שואלים את הקדוש ברוך הוא בעצמו, הוא יאמר: אכן התורה צודקת מנוקדת מבטה, אבל בני ישראל חשובים לי יותר.

וזה מה שמשה אומר לקדוש ברוך הוא: "אם אין - מחני נא מספרך". אם מצד התורה אין מחילה להתנהגות כזו, אז 'תמחה' אותי משם. כלומר, הבה נתעלה מעל התורה ונחשוף את הקשר העצמי הבלתי ניתן לניתוק שבינך, הקדוש ברוך הוא, לבין כל יהודי ויהודי, אפילו הרשע הגדול ביותר. כפי שאמר המגיד ממזריטש: "אהבת ישראל פירושה, לאהוב רשע גמור כמו צדיק גמור".

כעת נוכל להבין גם את התשובה של ה' אל משה: "מי אשר חטא לי, אמחנו מספרי". נקרא את הדברים בלשונו של הרבי⁵:

על פי זה יש לפרש (בפנימיות העניינים) מענה הקדוש ברוך הוא למשה "מי אשר

שיהודי תלמיד חכם יהיה יקר בעיניהם יותר מיהודי פשוט. אבל הם מסתכלים על יהודים כבניו של הקדוש ברוך הוא, כקודש קודשים, ולכן כל אחד ואחד מעם ישראל יקר אצלם במידה שווה.

גם אנו יכולים ללמוד מכך מסר: באופן טבעי, אנו נהנים יותר לעזור ולעשות טובות לאנשים מוצלחים, לאנשים שאנו מעריכים את מעשיהם. אבל עלינו לדעת שלאמיתו של דבר כל יהודי הוא 'הכי הכי'. כשיש לנו הזדמנות לעזור ליהודי, לא נעצור לחשוב על מי מדובר אלא ניגש מיד למשימה.

על כך מאזניים

כעת נבין את פשר בקשתו של משה למחוק את שמו מספר התורה, וכיצד היא מועילה לחוטאי העגל. נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

וזהו המשמעות של הבקשה "אם תישא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך":

אם חטא העגל חמור עד כדי כך, שהתורה אינה נותנת מקום לכך ש"תישא חטאתם" (השם היה מכפר על כך, אלא שהתורה כביכול תובעת ומונעת זאת⁶), הרי אז בקשת משה ותביעתו היא: "מחני נא מספרך" - מן התורה.

אזי ניצבת בגלוי, בלי לבוש כלל, ההתאחדות העצמית של משה עם בני ישראל, ועל ידי זה - האיחוד של בני ישראל עם הקדוש ברוך הוא, שלמעלה מההתאחדות עם התורה.

ומצד התאחדות זו באה הכפרה⁷ אפילו על חטא העגל.

השאלה שנמצאת על כך המאזניים ברגעים אלו היא דילמה קשה מאד: מה יקר יותר, התורה או בני ישראל. האם בני ישראל הם 'שכירים' שתפקידם לבצע את המשימה הכתובה בתורה,

יא. ע"ד מחז"ל (פסיקתא דר"כ פ' שובה. יל"ש יחזקאל יח. ד. יל"ש תהלים מזמור כה. וראה ירושלמי מכות פ"ב ה"ו) "שאלו לתורה חוטא מה עונשו כו' שאלו להקב"ה כו' אמר יעשה תשובה ויתכפר לו". וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ד ע' 132 ובהערות שם הכפרה שלמעלה (מכפרת) התורה.

4. פרשתינו ב. י.
5. הערה 40 שם בשיחה.

חטא לי אמהנו מספריי... שיש בזה גם ענין למעליותא [- חיובי], שנמשך להחוטאים הכפרה שלמעלה (כפרת) התורה.

בפשט הדברים, התשובה הזו היא שלילית. הקדוש ברוך הוא לא מקבל את הטיעון של משה, ואומר לו: לא אתה תיענש, כי אם החוטאים. אבל הרבי מלמד אותנו שיש כאן אמירה עמוקה הרבה יותר. ה' מסכים עם האמירה של משה רבינו ואומר לו: אתה צודק. אני לא מוכן לוותר על אף אחד מבניי, על אף אחד מעם ישראל. ואם בשביל זה צריך 'למחות' אותם מספרי, כך אעשה. כלומר, אראה את הקשר העמוק והעצמי שיש בינינו, שגבוה יותר מערוץ הקשר שעובר דרך התורה. במקרה של חטא חמור כל כך, אין ברירה אחרת אלא להתעלות מעל דרך הכפרה הרגילה של חוקי התורה.

למנוע טעות

נותרנו עם השאלה על דברי רש"י: האם בשעה גורלית כל כך, מה שמטריד את משה רבינו זה הזיכרון ההיסטורי שלו? - על כך מסביר הרבי:

משה רבינו היה מוכן לוותר על המעלה הגבוהה ביותר שבו - הקשר שלו עם התורה - למען ישראל, ואפילו למען עושי העגל... בדומה לכך, בהיותו רעיא מהימנא², ביקש לתת, ואכן נתן, את הכוח לכל אחד מישראל בכל זמן ומקום לנהוג כן.

וזו הייתה טענתו: באם חס ושלום לא "תישא חטאתם" (וממילא - "אשר חטא לי אמהנו מספרי"), והוא יישאר "בספרך" - אזי "יאמרו עלי שלא הייתי כדאי", כי לא רצה למסור נפשו עד "מחני מספרך", וילמדו מזה לדורי דורות!

משה רבינו איננו חושש מהתדמית ההיסטורית שלו. הדאגה שלו היא לא "להציל את נפשו", זה בכלל לא מעניין אותו בשעה זו. החשש שלו הוא שהסיפור הזה יהווה תקדים: אם החוטאים בחטא

העגל היו מושלכים הצידה ובמקומם ה' היה מקים אומה חדשה שתבחר לבצע את המשימה הקדושה של התורה, זה ישמש הוכחה לדורות הבאים, לנו ולכל מי שקדמו לנו ושיבואו אחרינו, שמצווה חשובה מיהודי. שיהודים שמתנגדים לתורה לא מקרבים אלא דוחים.

משה רבינו ועם ישראל הם דבר אחד. משה לא מוותר על אף יהודי, גם לא על הרחוקים ביותר והחוטאים בחטא החמור ביותר. ואת המסר הזה הוא רוצה להעביר גם לדורות הבאים וללמד את כולם מהו סולם הערכים הנכון. לכן הוא מבקש מה' להשמיט את שמו מהתורה, אם הוא יחליט לא למחול לעם ישראל.

משה רבינו חושב עלינו. הוא רוצה שאנחנו, כל אחד מאיתנו שחי היום ולומד תורה, יידע את האמת: אין דבר שיקר יותר לקדוש ברוך הוא מאשר עם ישראל. שכל יהודי, בכל מצב, יכול לחזור הביתה, לעלות על דרך התורה והמצוות ולהצטרף למשימה. ועל כן, זו חובתנו ואחריותנו הקדושה לאהוב כל יהודי באשר הוא ולעשות הכול כדי שהוא יהיה קרוב יותר אל הקדוש ברוך הוא.

המסר ברור ומתבקש:

וההוראה מכל זה, עד היכן צריך הדבר להיות בעבודת כל אחד ואחד.

אין די בכך שיש לו אהבת ישראל, ולכל יהודי בכל מצב שיהיה³, ואהבה זו היא "כמוך" - אלא נדרשת ממנו מסירות נפש למען יהודי אחר, ולמען כל יהודי, אשר צריכה להתבטא בהיותו "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה"⁴!

יג. ראה תניא רפמ"ב.

יד. ראה בארוכה קונטרס אהבת ישראל. לקו"ש [המתורגם] ח"ז ס"ע 232

ואילך. וש"נ.

טו. אבות פ"א מי"ב. וראה בארוכה לקו"ש שם ע' 236 ואילך.

על נפילות, כישלונות וחטאים – לקט מכתבים

אפשר לתקן כישלון בהלכות טהרת המשפחה?

מכתב תשובה של הרבי לאישה שנכשלה בשמירה על טהרת המשפחה. האישה כתבה לרבי בהלך רוח מיואש ופסימי שהיא לא רואה אפשרות לתקן את הבעיה. במכתב הרבי שולל את המחשבה הזו, ומציע אפשרויות מעשיות לתיקון.

(אגרות קודש, כרך כ, אגרת ז'תקלא)

מובנת הפליאה והתמיהה על מה שכותבת, שנכשלה בשמירה על הלכות טהרת המשפחה, ומוסיפה כאילו אין בזה [אין אפשרות] לתקן את החטא וכו'.

מחשבה כזו תמוהה ושגויה, שהרי זהו היפך יסוד אמונתנו ותורתנו, שהיא תורת חיים, והיסוד הוא ש"אין לך דבר העומד בפני התשובה", ומקרא מלא דיבר הכתוב [התורה אומרת במפורש]: "לא יִדַח מִמְּנוּ נֶדַח" [אף יהודי לא יאבד מבחינה רוחנית]. והדברים האלה על כך שהתשובה אפשרית בכל מצב, אמורים אפילו באם חטא ברור וְשָׁנוּ ונעשה במזיד [בזדון, בכוונה תחילה] חס ושלום וכו' וכו' - מה שאין כן [וזה לא כך] בעניין שכותבת עליו, שהחטא שלה אינו בדרגא זו חס ושלום כלל אלא הרבה פחות חמור, ולכן מובן שבוודאי יש אפשרות לשוב בתשובה ולתקן את הכישלון.

ועוד, וגם זה עיקר: פשוט [מובן בפשטות] שעניין בלתי רצוי, התיקון שלו הוא על ידי עניין רצוי וטוב וקדוש, ולא חס ושלום להוסיף בעוד עניין בלתי רצוי. וענין העצבות, ועל אחת כמה וכמה הייאוש, הרי הם מדברים המושללים [שחכמינו שוללים ופוסלים אותם] בשלילה מוחלטת בספרים המדברים אודות עבודת השם יתברך, וביחוד בספר תניא קדישא. ואין צורך להאריך בדבר הכי פשוט ומובן מאליו. על כן, אין שום מקום להלך רוח של עצב וייאוש בעקבות החטא, משום שזה לא מועיל לתיקון הבעיה אלא להיפך, מוסיף עוד התנהגות לא רצויה.

ובנוגע לפועל, תשתדל בהסברת העניין דחוקי [של חוקי] ודיני טהרת המשפחה בסביבתה, בין מכירותיה וידידותיה. תעשי זאת הן בדיבור והן בהפצת חומר שנדפס בנושא וכיוצא בזה. וכל זה יש לעשות כמובן בדרכי נועם, אף כי במרץ המתאים.

וכן תחקוק במוחה ולבה ענין הבטחון והשגחת השם יתברך, המשגיח על כל אחד ואחת בהשגחה פרטית, והוא עצם הטוב [טוב מוחלט], וטבע הטוב להיטיב [ומי שהוא טוב בעצמו, באופן טבעי נוטה להיטיב עם אחרים] – והתבוננות זו תעורר בה תחושת ביטחון ותקווה לטוב.

ועוד, לכל לראש [קודם כל] לדעת אשר על איש ואישה הישראליים [יהודים] להיות בשמחה וטוב לבב. וכדמוכח [כפי שאפשר להיווכח] גם כן מזה שנצטוונו בהתחלת כל יום ויום להודות ולברך להשם יתברך

הביאור מופיע בגופן כזה. מילים שעוזרות לשטף הקריאה הכנסנו ללא סוגריים, מילים שמבארות מושגים או מילים - מופיעות בתוך סוגריים.

בורא העולם ויוצר האדם, וכנוסח שאותו אומרים מיד בקימה מהשינה בבוקר: מודה אני לפיך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך, וכל ברכות השחר שאומרים לאחר זה - שהתוכן של כל הברכות האלה הוא הבעת תודה לקדוש ברוך הוא על הטוב שהוא נותן לנו.

איך מטפלים בהתמכרות למשקאות חריפים?

מה יעשה אדם שסובל מנטייה לאלכוהול? הוא יודע שזה מזיק לו והורס את חייו, אבל לא מסוגל לעמוד ולהתגבר, ופעם אחר פעם נכשל. במכתב שלפנינו, הרבי מנחה אדם כזה באופן עקרוני כיצד להסתכל על הבעיה ואת התוחלת שבמאבק הקשה, וגם נותן עצות מעשיות שיסייעו להתגבר על הרצון החזק שמתעורר שוב ושוב.

(אגרות קודש, כרך כב, אגרת ח'שכ)

במענה למכתבו... בו כותב אודות החלטתו הטובה להתאמץ ולהתגבר על נטייתו לשתית משקאות חריפים... אך גם שבכל זה [זאת] הוא לא יכול לעמוד בניסיון [במבחן] ונכשל פעם אחר פעם.

וידועים דברי חכמינו זיכרונם לברכה בכגון זה [על דברים כאלה], שאמרו אשר אל ייפול לב האדם עליו באם לא עמד בניסיון ונכשל חס ושלום, וכל שכן שלא יבוא לידי ייאוש חס ושלום במלחמתו עם היצר הרע. כי אדרבה, הייאוש ונפילת רוח הם מכלי זינו [נשקו] ותכסיסי מלחמתו של היצר הרע, שהוא זה שמחדיר לאדם רגשות כאלה של ייאוש ונפילת רוח, באמרו לאדם... לשלול [לעזוב את] המלחמה איתו [עם היצר הרע], כיוון שלא תצליח, חס ושלום.

ואדרבה, לא רק שאין ליפול לייאוש בעקבות כישלון, אלא להיפך. באם נכשל, ורואה איך שרע ומר הכישלון, שלא לבד [שלא רק] שזהו היפך רצון הבורא, נותן התורה ומצוה המצוה, אלא שזהו גם כן מביא חורבן והירוס [הרס] חייו הגשמיים, חייו בעולם הזה כפי שקורה כאשר נכשלים ונכנעים לתאוות הטיפה המרה - על ידי זה יתוסף בו כוח חדש וחזק במלחמה האמורה עם היצר הרע, כדי להינצל מהרס חייו הגשמיים וכדי לא לעשות את היפך רצון ה'. יש בזה סיבה גדולה לאופטימיות, כי סוף סוף [בסופו של דבר] מתקיימת [תתקיים] ההבטחה של חז"ל שמי שנלחם ביצר הרע ינצח: "אדם מקדש עצמו מעט מלמטה, מקדשין אותו הרבה מלמעלה".

ככדי לחזק מלחמה האמורה ולקרב הניצחון, עליו לבצע כמה צעדים מעשיים:

הראשון הוא, מהנכון ביותר [וזה דבר נכון מאד], שישתדל שלא יהיו אצלו מעות [כסף מזומן] מלבד סכומים הכי נחוצים לקנות דברים קטנים וכיוצא בזה, כדי שלא יתפתה לקנות משקאות חריפים.

וגם יתחבר ככל האפשרי אך ורק עם אנשים שומרי תורה ומצווה, ובפרט שכל אחד מישראל נצטווה על זה [להתחבר ליהודים שומרי מצוות], וכמאמר חכמינו זיכרונם לברכה על השפעת החברים והסביבה: "הרבה חברות עושה", ו"טוב לצדיק וטוב לשכנו" ולהיפך, שהתחברות לרשעים משפיעה לרעה.

שלישית, כיוון שכמה רופאים יודעים ומכירים תרופות בכדי להתחזק ולהתגבר על הרצון הנוטה למשקים חריפים כיוצא בזה, ובמשך הזמן לבטלו פְּלֵה [לבטל לגמרי את הנטייה לאלכוהול], ישאל אותם וימלא ההוראות שלהם.

ועוד, וגם זה עיקר, יַעֲשֶׂה בקי באיזה [בכמה] פרקים משניות ובאיזה סימני [מזמורי] תהלים. ומזמן לזמן [מדי פעם] יחזור עליהם, ובפרט בזמן שנדמה לו שכאילו נתעורר הרצון לשתות משקאות חריפים.

לא לחשוב על זה בכלל

איך מתגברים על כישלון חוזר ונשנה בעבירה חמורה? רבים נוטים לחשוב שבכדי למנוע תופעה כזו, צריך לגשת לטיפול שורש ולחפור לעומק בהבנה עד כמה העוון חמור ומזיק. באופן מפתיע, הרבי מציע גישה הפוכה לחלוטין: הדרך הטובה ביותר היא לא לחשוב על זה בכלל, ובמקום זאת למלא את הראש במחשבות מלאות תוכן של תורה.

(אגרות קודש, כרך טו, אגרת ה'תרדע)

כותב אשר קשה עליו להתגבר על איזה ענין [עניין מסוים – מחשבות שמביאות להוצאת זרע לבטלה] ואינו יודע איך לעשות את זה.

התשובה לזה היא: כבר ידוע שהתחלת התיקון הוא לכל לראש [לפני הכול] ההשתדלות בהיסח הדעת מכל העניין [להתאמץ לא לחשוב על הנושא כלל]. והיסח הדעת הוא לא רק להתעלם מהנושא, אלא גם שלא להילחם במחשבות אלו ולא להיכנס גם בשקלא וטריא [אפילו לדיון או וויכוח] עם היצר הרע המסית ומפתה אותו לחשוב בעניין זה. ובמקום זה, צריך להשקיע מחשבתו בעניין הופכי, זאת אומרת בעניין של תורה, עליה נאמר: "תורה אור" – כלומר, לחשוב מחשבות חיוביות ובעלות תוכן של תורה, וזה מה שידחה את הבעיה מלכתחילה.

כן, מהנכון [זהו דבר נכון] שיהיו חקוקים בזיכרונו איזה [כמה] פרקים משניות, ולכל הפחות פרק אחד תניא. ובכל יום חול לפני תפילת הבוקר יפריש איזה פרוטות [כמה אגורות] לצדקה, ולאחר התפילה וגם בשבת ויום טוב [שבהם לא נותנים כסף לצדקה] יאמר השיעור תהלים חודשי, כפי שנחלק ספר התהלים לימי החודש.

ומובן שבכדי לתקן את העניין, הוא צריך להיות זהיר בטבילת עזרא [טבילה במקווה לפני שניגשים לתפילה או לימוד תורה – אותה תיקן עזרא הסופר]. ולכל לראש עליו לחוש חרטה גמורה על העבר, ולגבי העתיד להשתדל בשמירת עיניו מלראות או מלקרות [לקרוא] דברים המעוררים ומגרים.

וכן להיות חזק בביטחוןנו אשר הקדוש ברוך הוא הבטיח שלא יִדַּח מִמֶּנּוּ נֶדַּח [שאף יהודי לא יאבד מבחינה רוחנית], ולכן אם חס ושלום אפילו נכשלים, מושללת [מופרכת] העצבות על זה.

תכסיס של היצר הרע

אם אני גם ככה לא מצליח, ולא פעם נכשל בעבירה, מה הטעם בכלל לנסות ולהיאבק? – זוהי גישה של שפלות עצמית שמוציא את הרוח מהמפרשים ומדכאת את המוטיבציה להמשיך להתעלות בעבודת ה'. אך זוהי שגיאה, בבחינת נבואה המגשימה את עצמה – משום שאת הלך הרוח הזה, היצר הרע הוא שנוטע בנו, בדיוק בשביל לרפות את ידינו ולייאש אותנו, הפוך ממה שעלינו לקום ולעשות.

(אגרות קודש, כרך יד, אגרת ה"יא)

כותב שמתבונן במצבו, עושה חשבון בנפשו, ורואה חסרונות והגרעון [המגרעות והמצב השלילי שלו] בנוגע ללימודו והנהגתו הרוחנית ועוד.

והנה ידוע אשר אחד מתכסיסי היצר הרע הוא להטיל על האדם הישראלי [היהודי] רגש של שפלות מבהילה, האומרת: 'קשה ביותר שתצליח בתורה ומצוותיה. והראיה [ההוכחה לכך היא] מה שקרה ביום פלוני ומה שהיה בלילה פלוני [שבהם נכשלת בעבירה כזו ואחרת]! וכשרואה היצר הרע שהטענה שלו מתקבלת, מתחיל לדבר על לב האדם ולשכנע אותו שכיוון שבלאו הכי [גם כך] אינך מצליח, למה לך [חס ושלום] להשתדל בזה [ובכלל

לנסות?]

וכיון שהנ"ל [הדבר הזה] הוא מתכסיסי היצר הרע, מובן שאין לשמוע לדבריו כלל וכלל. אלא עליו לדחות זאת ולהסביר לעצמו: שאמת [נכון] שעד עתה לא הצליח ככל הדרוש וככל הרצוי, אבל הרי בורא עולם ומנהיגו הבטיח לכל אחד ואחד מבני ישראל אשר בל ידח מִמֶנּוּ נֶדָח [אף יהודי לא יאבד מבחינה רוחנית], ולכן עלי ללכת בדרך העולה בית א-ל על ידי הוספה בלימוד התורה וקיום מצוותיה, ואפילו אם לפעמים נכשל הנני בדרכי זו, הרי זה צריך להוסיף בי אומץ ושקידה וכוחות נוספים במלחמה נגד היצר - כיוון שבטח הרי בורא העולם משגיח עליי בהשגחה פרטית, והוא הבטיח לכל אחד אשר כש"אדם מקדש עצמו מעט למטה, מקדשין אותו הרבה מלמעלה" ולכן בסופו של דבר הניצחון על היצר יגיע.

איך מתמידים בהחלטה טובה לאורך זמן?

זה קורה לא פעם. מתעוררים ברצון טוב, מקבלים החלטה להשתנות ולהיפטר מהרגלים רעים, אבל זה לא עומד במבחן המציאות וחוזרים להרגלים הרעים והישנים. איך אפשר למנוע מצב כזה? במכתב שלפנינו, הרבי נתן שתי עצות: הראשונה היא לא לקבל החלטות על מהפכים קיצוניים אלא להתקדם בהדרגה, והשנייה היא לקבל את ההחלטה בשותפות עם עוד אנשים.

(אגרות קודש, כרך כ, אגרת ז'תשכט)

במענה למכתבו... בו שואל עצה להעדר הַסֵּדֶר אצלו, שמחליט להתנהג באופן מסוים ואינו נמשך זמן רב ומשנה את הנהגתו [התנהגותו]...

בכלל [באופן כללי], שינויים כהאמור [כאלה, כפי שתיארת במכתב] באים לעיתים תכופות מפני שמלכתחילה מחליטים עניינים שהם לא בערך [ללא התאמה] למצב בהווה. זאת אומרת, שחפצים לדלג [לעשות שינוי קיצוני מההרגלים הקיימים], בה בשעה שהסדר הרגיל הוא להתקדם בעבודת ה' בצורה הדרגתית וממושכת, כפי שנאמר בפסוק: "מעט מעט אגרשנו", להעלות בקודש צעד אחר צעד...

ועוד בזה עצה היעוצה, שתהיה ההסכמה וההחלטה הטובה בת קיימא [שתחזיק מעמד לאורך זמן], כשמתקשרים [מתחברים] בזה עם חבר וחברותא, שכאשר מקבלים את ההחלטה יחד, זה עוזר לשמור עליה ולקיים אותה, מפני שזה מעיק שלא לקיים ההחלטה, כיון שעל ידי זה גורם אי נעימות לשני שאיתו קיבלו את ההחלטה לשינוי.

פרשת כי תישא

בְּכֹאֵם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ מִיַּם וְלֹא יִמְתּוּ, אוּ בְגִשְׁתֶּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֶת
לְהִקְטִיר אִשָּׁה לָהּ (שְׁמוֹת, פִּרְקִי ל, פְּסוּקֵי כ)

להתנקות לפני בירור הגשמיות

על המזבח החיצון העלו קורבנות בהמה, וזה רמז ל"עבודת הבירורים" וזיכוי הגשמיות והבהמיות. על המזבח הפנימי העלו את הקטורת, מלשון קשר, שרומזת להעמקת ההתקשרות לקדוש ברוך הוא.

זו הסיבה לכך שהכוהנים היו צריכים לרחוץ את עצמם לפני כל גישה אל המזבח להקריב אישה לה'. משום שכאשר באים במגע עם ענייני העולם הגשמיים, צריך לפני כן 'לרחוץ' ולהסיר את מה שלא רצוי ולא נקי.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך כא, עמוד 221)

לעשות את השבת

וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתֶם בְּרִית עוֹלָם (לֵא, טז)

התורה מלמדת אותנו שיש שתי דרגות בשבת: הראשונה היא הקדושה העצמית של השבת, שעליה אנו צריכים לשמור - כפי שנאמר בפסוק: "ושמרו בני ישראל את השבת". השנייה היא להוסיף בשבת תוספת קדושה שאין בה מעצמה, וזאת על ידי עבודת ה' שבאמצעותה אנו 'עושים' ומוסיפים בשבת קדושה מיוחדת, כפי שנאמר "לעשות את השבת".

(הרבי הרי"צ - ספר המאמרים ת"ש, עמוד 81)

פרשת ויקהל-פקודי

אחדות דווקא בכסף

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אֵתֶם (לֵא, א)

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה - לְמַחֲרַת יוֹם הַכַּפֻּרִים כְּשִׁירַד מִן הָהָר (וַי"ו)

אחד הגורמים העיקריים להעדר אחדות הוא הממון, שרוב הסכסוכים בין אדם לחברו מתעוררים בגללו. על כן, מעלה מיוחדת הייתה בהתאחדות בני ישראל על ידי נדבת ממון דווקא למלאכת המשכן.

זו הסיבה לכך שרש"י מדגיש את העובדה שאספת כל ישראל לשמוע את הציווי על מלאכת המשכן הייתה "למחרת יום הכיפורים": על היום הקדוש הזה נאמר שהוא "יום שימת אהבה ורעות, יום עזיבת קנאה ותחרות". החידוש הוא שאחדות זו נמשכת גם למחרת יום הכיפורים, כלומר, גם לאחר שיורדים בחזרה לעיסוקים הרגילים, מוסיפה האחדות לשרור ביניהם עד כדי כך שהדבר אף ניכר בממונם.

(הרבי - שיחת שבת פרשת ויקהל תשמ"ט)

ווארט חסידות

רעיונות קצרים מתורת
החסידות על פרשת
השבוע - רעיון אחד
לכל יום

ישנו העניין של
"הקהל" בתורה, על
ידי זה שכמה וכמה
מישראל נקהלים
יחדיו על מנת
ללמוד תורה. ובפרט
בנוגע ללימוד תורת
החסידות - אלו
שהם כבר חסידים
צריכים להקהיל
יהודים נוספים
שנמצאים בסביבתם
וללמוד עמהם
חסידות.

שיחת שבת פרשת
מסעי תשכ"ז)

לעשות בלי לעשות

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָּכֶם קָדֵשׁ שַׁבַּת שְׁבִתוֹן לָהּ, כֹּל הַעֲשֵׂה בּוֹ מְלָאכָה יוֹמֵת (דה, א).

התורה אומרת שבימות החול "תיעשה מלאכה", ללמדנו שהדבר צריך כמו 'להיעשות' מעצמו, ללא התעסקות יתרה. וכאשר זה היחס לעבודת החולין, אז "ביום השביעי יהיה לכם קודש" - השבת תהיה קדושה לענייני הרוח בלבד.

שכן, אם האדם שקוע בכל ימות השבוע בעיסוקיו וטרוד בהם מאד, הרי כשמגיע יום השבת וברצונו לנתק את עצמו מהם ליום זה ולעסוק בתורה ובתפילה, נטפלות אליו וטרודות אותו מחשבות שונות שבהן היה שקוע במשך כל השבוע ומונעות ממנו להתפנות לקדושת השבת. אך כאשר בימות החול הוא מתייחס למלאכת החולין בדרך של "תיעשה", הוא יכול להתמסר לעניינים הרוחניים בלי טרדות היומיום.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך א, עמוד 187)

אחדות גם בהבדלים

וְכָל אִישׁ אִשׁ אֲשֶׁר נִמְצָא אֹתוֹ תַּכְלַת רְאִגְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעוֹזִים וְעֵרֶת אֵילָם מֵאַרְמִים וְעֵרֶת תְּחָשִׁים, הִבְיֵאוּ מִלְּמִדֵי תְרוּמַת כֶּסֶף וְנִחַשְׁתָּ הִבְיֵאוּ אֶת תְּרוּמַת ה', וְכָל אֲשֶׁר נִמְצָא אֹתוֹ עֲצֵי שִׁטִּים לְכָל מְלָאכַת הָעֲבֹדָה הִבְיֵאוּ (דה, כג-כד).

בנדבת בני ישראל למלאכת המשכן היה דבר והיפוכו: מצד אחד, כל איש ואישה הביאו כפי נדבת ליבם וכפי מה שהיה בידם. ומצד שני, כל בני ישראל ללא יוצא מהכלל השתתפו בנדבה זו. משמעות הדברים בעבודת ה': יש פרטים שבהם כולם שווים, כדוגמת המצוות המעשיות. לעומת זאת, יש עניינים כמו אהבת ה' ויראת ה', שבהם יש הבדלים ודרגות שונות. התכלית היא שהאחדות בעם ישראל תתבטא גם בדברים שבהם יש הבדלים בין איש לרעהו, שיהיה ניכר שלמרות ההבדלים כולם מאוחדים ושווים לפני הקדוש ברוך הוא.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך לא, עמוד 217)

איך מנצלים כישרון מיוחד?

וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לִבָּן אֲתָנָה בְּחַמְמָה, טוּוּ אֶת הָעוֹזִים (דה, טו).

היא היתה אֲמֵנֶת יְתֵרָה, שְׁמַעֲלָ גְבִי הָעוֹזִים טוּוּיִן אֹתָם (ויש"י).

הנשים לא הצטוו לעשות את הטוויה על גבי העיזים, אלא התנדבו לעשות זאת מצד עצמן. הן הבינו שאם זכו לכישרון מיוחד זה מאת ה', עליהן לנצל אותו לטובת הקמת המשכן. מכאן הוראה, שכאשר הקדוש ברוך הוא מעניק לאדם חושים וכישרונות מיוחדים, עליו לנצלם לעבודת ה' ולהשתמש בהם כדי לעשות מהעולם משכן ו'דירה' לה' יתברך.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך טז, עמוד 456)

הביבות כפולה

וְתַכְלֵל כָּל עֲבֹדַת מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד, וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ (לט, יב).

מדוע חזרה התורה על כל פרטי עשיית המשכן וכליו, בשתי הפרשות ויקהל-פקודי, ולא הסתפקה בפסוק הסיכום: "ויעשו בני ישראל ככל אשר ציווה ה' את משה בן עשו"? אלא שכאשר התורה חוזרת ומספרת על משהו, זה מפני חביבותו של אותו נושא. המשכן, מקום השראת השכינה, יקר וחביב כל כך לבני ישראל, עד שמשום זה כפלה התורה את כל פרטיו.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך טז, עמוד 458)

”כעת נקרא לטנקיסטים”

תאריך: י"א סיוון תשמ"ז

בהפצת יהדות וחסידות בדרכים אחרות. לא פעם הרבי ביקש לוודא, ושאל: "האם גם אתה טנקיסט?", והעניק דולר רק לאחר תשובה חיובית.

אפילו ילדים קטנים שפעלו ב"מבצעים" היו ניגשים לרבי, ועל פני הרבי נראה חיוך רחב במיוחד למשמע תשובה חיובית מפי הילד על השאלה "האם גם אתה טנקיסט?". גם הנשים שעסקו בהפצת היהדות לא נותרו מאחור, והרבי היה שולח עבורן דולרים באמצעות הרב יוסף וינברג.

ה'טנקיסטים' זכו לחלק דולרים לציבור כשלוחים של הרבי גם במעמדים אחרים. כך לדוגמה אירע בכינוס הילדים (ה'ראלי) בחנוכה של שנת תשמ"ג, אז חילק הרבי באמצעות ה'טנקיסטים' מטבעות לצדקה עבור הילדים.

בפעם הראשונה זה קרה בסיום ההתוועדות של הרבי בח"י אלול תשל"ד. הרבי דיבר על כך שמטרת ההתוועדות היא חיזוק מיוחד בעיסוק ב"מבצעים" להפצת המצוות, ואמר שברצונו לתת לכל אחד דולר שאותו יתרום לצדקה. הרבי הוסיף ואמר שהוא ייתן חבילות דולרים ל"טנקיסטים" - מי שפעלו ב'טנקי המצוות', והם יחלקו אותם לכל הקהל.

חלוקה כזו התקיימה עוד מספר פעמים בהתוועדויות, ובהתוועדות י' שבט תשל"ה זה הפך לנוהג קבוע. לקראת סוף ההתוועדות, הרבי היה אומר: "כעת נקרא לטנקיסטים". ה'טנקיסטים' היו עוברים לפני הרבי ומקבלים את חבילות השטרות, והרבי הקפיד לחלק אך ורק ל'טנקיסטים' - אך לא רק לפעילי ה'טנקים' אלא גם לפעילים

עת לדעת

מבוסס על הספר 'עת לדעת', מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה מוקדש לעילוי נשמתו

שבת קודש פרשת כי תישא - פרה

ח"י אדר

- השבת קוראים מלבד פרשת השבוע גם את פרשת פרה.
- את פרשת פרה קוראים מספר התורה המהודר ביותר בבית הכנסת¹, ורצוי לגלול למקום הנכון את ספר התורה המיועד לפני התפילה, כדי למנוע עיכוב מיותר של הציבור².
- מוציאים שני ספרי תורה. בספר הראשון קוראים לשבעה עולים בפרשת השבוע.
- בקריאת פרשת חטא העגל, בעל הקורא מנמיך מעט את קולו בקטעים הבאים: "מזירא העם" עד "לגוי גדול" (פרק לב, פסוקים א-י), "מזישמע יהושע" עד "מהר חורב" (פרק לב, פסוק יז - פרק לג, פסוק ו)³. גם בקטעים אלה, צריך להקפיד שכל הקהל יוכל לשמוע את הקריאה היטב.
- אחרי קריאת הפרשה, מניחים את ספר התורה השני על הבימה ליד הספר הראשון⁴. אומרים חצי קדיש, מגביהים וגוללים את הספר הראשון [ואם יש רק ספר תורה אחד, לא מגביהים את הספר אלא גוללים מיד לפרשת פרה, ומגביהים וגוללים לאחר קריאת פרשת פרה], ואחר כך מעלים את המפטיר וקוראים בספר השני את פרשת פרה.
- להפטרה קוראים ביחזקאל פרק לו (מפסוק טז, עד פסוק לו)⁵
- אומרים "אב הרחמים"⁶.

ח"י אדר

תר"נ

נפטר הרב הגאון החסיד ר' אברהם דוד לאוואט, סב סבו של הרבי. כך כותב הרבי בהקדמה שהודפסה עם ספרו "קב נקי": "הוא הצטיין בשכלו החד, כישרונותיו הנעלים וידיעתו הרחבה בים התלמוד. גם בצדקתו וטוב לבו קנה לו מעריצים רבים אשר רחשו לו אהבה רבה כל ימיו".

הרב לאוואט כיהן כרב במושבה רומנובקה, ובהיותו כבן שלושים וחמש התמנה לרב בקהילת ניקולייב. במשרה זו כיהן כארבעים שנה, עד פטירתו בגיל שבעים וחמש, ונטמן בניקולייב.

כ"א אדר

תשי"ט (אדר ב)

נפטר הרב החסיד ר' יואל איטקין, בן דודו של הרבי - אימו הייתה אחותו של הרבנית חנה, אימו של הרבי. היה סוחר, ואחר כך שימש כשוחט בכמה עיירות. משרתו האחרונה הייתה כשוחט בצ'רנוביץ, שם נפטר ונטמן.

כ"ג אדר

תשמ"ה

החל מסיום ה"שלושים" להסתלקות הרבנית חיה מושקא, החל הרבי להתוועד מדי שבת קודש.

1. עיין בשו"ע הבי"ס סי' תרפ"ה ס"ז ונו"כ.
 2. לוח דבר בעתו.
 3. פרי-חדש סי' תכח ס"ק ז (בשינויים קלים).
 4. שערי-אפרים שערי י"ס"ב.
 5. לוח כולל-חב"ד. ספר-המנהגים עמ' 33.
 6. לוח כולל-חב"ד.

לחיות עם הזמן

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', י"ז באדר	4.00	4.47	5.08	6.06	8.53	11.52	12.22	5.44.3	6.08
ש"ק, י"ח באדר	3.58	4.46	5.07	6.04	8.53	11.51	12.21	5.45.0	6.09
א', י"ט באדר	3.57	4.45	5.06	6.03	8.52	11.51	12.21	5.45.8	6.10
ב', כ' באדר	3.56	4.43	5.05	6.02	8.51	11.51	12.21	5.46.5	6.11
ג', כ"א באדר	3.54	4.42	5.03	6.01	8.50	11.51	12.21	5.47.2	6.11
ד', כ"ב באדר	3.53	4.41	5.02	5.59	8.49	11.50	12.20	5.47.9	6.12
ה', כ"ג באדר	3.52	4.39	5.01	5.58	8.49	11.50	12.20	5.48.6	6.13
ו', כ"ד באדר	3.50	4.38	4.59	5.57	8.48	11.50	12.20	5.49.3	6.13

לוח ללימוד הרמב"ם י"ז באדר ה'תשפ"ג – כ"ד באדר ה'תשפ"ג

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"ז באדר	הל' מלוה ולוה פרק ד-ו.	הל' עדות פרק יב.	מ"ע קמב.
ש"ק	י"ח באדר	פרק ז-ט.	פרק יג.	מל"ת רלט.
א'	י"ט באדר	פרק י-יב.	פרק יד.	מ"ע קצט. מל"ת רמ.
ב'	כ' באדר	פרק יג-טו.	פרק טו.	מל"ת רמא. רמב.
ג'	כ"א באדר	פרק טז-יח.	פרק טז.	מל"ת רלה.
ד'	כ"ב באדר	פרק יט-כא.	פרק יז.	מל"ת רלו.
ה'	כ"ג באדר	פרק כב-כד.	פרק יח.	מל"ת רלז.
ו'	כ"ד באדר	פרק כה-כז.	פרק יט.	מ"ע קצח.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע
	הדה"נ	הדה"נ	צה"ש	צה"ש
כי תישא - פרה	17:03	17:25	18:21	18:21
יורה-דעה - פקודי - החודש	17:08	17:30	18:26	18:26

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה
ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

על־עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון
לפני יהוה לכפר על־נפשתיכם: ותסב ית כסף
כפוריא מן בני ישראל ותתן יתה על פלחן
משפן זמנא ויהי לבני ישראל לזכרנא קדם יי
לכפרא על נפשתיכון: פ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
וּמְלִיל יי עם משה למימר: ה ועשית פיור
נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו בין־אהל
מועד ובין המזבח ונתת שמה מים: ועשית
פיור נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו
בין־אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מים:
ותעבד פיורא דנחשא ובסיסה נחשא לקדוש
ותתן יתה בין משפן זמנא ובין מדבחא ותתן
תמן מיא: י ורחצו אהרן ובניו ממנו את־
ידיהם ואת־רגליהם: ורחצו אהרן ובניו ממנו
את־ידיהם ואת־רגליהם: ויקדשון אהרן ובנוהי
מנה ית ידיהון וית רגליהון: כ כבאם אל־אהל
מועד ורחצו־מים ולא ימתו או בגשתם אל־
המזבח לשירת להקטיר אשה ליהוה: כבאם
אל־אהל מועד ורחצו־מים ולא ימתו או בגשתם
אל־המזבח לשירת להקטיר אשה ליהוה:
במיעלהון למשפן זמנא וקדשון מיא ולא
ימותון או במקרב־הון למדבחא לשמשא לאסקא
קרבנא קדם יי: כג ורחצו ידיהם ורגליהם ולא
ימתו והיתה להם חקעולם לו ולזרעו
לדורתם: ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה
להם חקעולם לו ולזרעו לדורתם: ויקדשון
ידיהון ורגליהון ולא ימותון ויהי להון קגם
עלם לה ולבנוהי לדריהון: פ כ וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
וּמְלִיל יי עם משה למימר: כ ואתה קח־לך
בשמים ראש מרדרור חמש מאות וקנמן
בשם מחציתו חמשים ומאתים וקנה־בשם

י וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמְלִיל יי עם משה למימר:
כ פי תשא את־ראש בני־ישראל לפקדיהם
ונתנו איש כפר נפשו ליהוה כפקד אתם
ולא־יהיה בהם נגף כפקד אתם: כ פי תשא
את־ראש בני־ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר
נפשו ליהוה כפקד אתם ולא־יהיה בהם נגף
כפקד אתם: ארי תקבל ית חשבון בני ישראל
למנגייהון ויתנון גבר פרקן נפשה קדם יי כד
תמני יתהון ולא יהי כהון מותא כד תמני
יתהון: ג זה א יתנו כל־העבר על־הפקדים
מחצית השקל השקל הקדש עשרים גרה
השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: זה א יתנו
כל־העבר על־הפקדים מחצית השקל בשקל
הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה
ליהוה: דין יתנון כל דעבר על מנגיניא פלגות
סלעא בסלעי קודשא עסרין מעין סלעא פלגות
סלעא אפרשותא קדם יי: ד כל העבר על־
הפקדים מכן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת
יהוה: פל העבר על־הפקדים מכן עשרים שנה
ומעלה יתן תרומת יהוה: פל דעבר על מנגיניא
מבר עסרין שנין ולעלא יתן אפרשותא קדם יי:
ס העשיר לא־ירפה והדל לא ימעט ממחצית
השקל לתת את־תרומת יהוה לכפר על־
נפשתיכם: העשיר לא־ירפה והדל לא ימעט
ממחצית השקל לתת את־תרומת יהוה לכפר
על־נפשתיכם: דעתיר לא יסגי ודמסכן לא יזער
מפלגות סלעא למתן ית אפרשותא קדם יי
לכפרא על נפשתיכון: ט ולקחת את־כסף
הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו על־
עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון
לפני יהוה לכפר על־נפשתיכם: ולקחת את־
כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו

חַמְשִׁים וּמֵאֲתָיִם: וְאֵתָהּ כַּחֲלֹךְ בְּשָׁמַיִם רֹאשׁ
מִרְדְּרוֹר חֲמֵשׁ מֵאוֹת וּקְנָמֵן בְּשֵׁם מַחְצִיתוֹ
חַמְשִׁים וּמֵאֲתָיִם וּקְנֵה־בֶשֶׂם חַמְשִׁים וּמֵאֲתָיִם:
וְאֵת סָב לָךְ בּוֹסְמִין רִישָׁא מִירָא דְכִנְיָא מִתְקַל
חֲמֵשׁ מֵאָה וּקְנָמֵן בְּשֵׁם פְּלִגְוֵתָהּ מִתְקַל מֵאֲתָן
וּחֲמִשִּׁין וּקְנֵה בּוֹסְמָא מִתְקַל מֵאֲתָן וּחֲמִשִּׁין:
כּ וּקְדָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת בְּשֵׁקֶל הַקֹּדֶשׁ וְשֹׁמֵן זֵית
הָיִן: וּקְדָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת בְּשֵׁקֶל הַקֹּדֶשׁ וְשֹׁמֵן זֵית
הָיִן: וּקְצִיעֵתָא מִתְקַל חֲמֵשׁ מֵאָה בְּסַלְעֵי קוֹדֶשָׁא
וּמִשַׁח זֵיתָא מְלֵא הֵינָא: כה וְעִשִׂית אֹתוֹ שֹׁמֵן
מִשַׁח־תִּקְדֹּשׁ רֶקַח מְרַקַּחַת מַעֲשֶׂה רֶקַח שֹׁמֵן
מִשַׁח־תִּקְדֹּשׁ יִהְיֶה: וְעִשִׂית אֹתוֹ שֹׁמֵן מִשַׁח־תִּקְדֹּשׁ
קֹדֶשׁ רֶקַח מְרַקַּחַת מַעֲשֶׂה רֶקַח שֹׁמֵן מִשַׁח־תִּקְדֹּשׁ
יִהְיֶה: וְתַעֲבֹד יִתָּה מִשַׁח רְבוּת קוֹדֶשָׁא בְּסֵם
מְבֹסֵם עוֹבֵד בּוֹסְמֵנוּ מִשַׁח רְבוּת קוֹדֶשָׁא יִהְיֶה:
כו וּמִשַׁחַת בּוֹ אֶת־אֶהֱל מוֹעֵד וְאֵת אֲרוֹן
הָעֵדֻת: וּמִשַׁחַת בּוֹ אֶת־אֶהֱל מוֹעֵד וְאֵת אֲרוֹן
הָעֵדֻת: וְתִרְבִּי בֵּה יֵת מִשְׁפַּן זִמְנָא וְיֵת אֲרוֹנָא
דְּסִדְוִיתָא: כז וְאֶת־הַשְּׁלֶחַן וְאֶת־כְּלָיו וְאֶת־
הַמְּנִרָה וְאֶת־כְּלָיו וְאֵת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת: וְאֵת־
הַשְּׁלֶחַן וְאֶת־כְּלָיו וְאֶת־הַמְּנִרָה וְאֶת־כְּלָיו
וְאֵת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת: וְיֵת פְּתוּרָא וְיֵת כֹּל מְנוּהֵי
וְיֵת מְנִרְתָּא וְיֵת מְנִהָא וְיֵת מְדַבְּחָא דְקֹטֶרֶת
בּוֹסְמֵיָא: כח וְאֶת־מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כְּלָיו
וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כְּנֹ: וְאֶת־מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כְּלָיו
כְּלָיו וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כְּנֹ: וְיֵת מְדַבְּחָא דְעֹלְתָא וְיֵת
כֹּל מְנוּהֵי וְיֵת כִּיּוֹרָא וְיֵת בְּסִיסָה: כט וּקְדִשְׁתָּ
אֹתָם וְהָיוּ קֹדֶשׁ קְדָשִׁים כְּלֵהֲנִינֵע בָּהֶם יְקֹדֶשׁ:
וּקְדִשְׁתָּ אֹתָם וְהָיוּ קֹדֶשׁ קְדָשִׁים כְּלֵהֲנִינֵע בָּהֶם
יְקֹדֶשׁ: וְתִקְדֹּשׁ יִתְהוֹן וְיִהוּן קֹדֶשׁ קוֹדֶשָׁא כֹּל
דִּיקְרָב בְּהוּן יִתְקַדֶּשׁ: ל וְאֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־בְּנָיו
תִּמְשָׁח וּקְדִשְׁתָּ אֹתָם לְכַתֵּן לִי: וְאֶת־אֶהֱרֹן
וְאֶת־בְּנָיו תִּמְשָׁח וּקְדִשְׁתָּ אֹתָם לְכַתֵּן לִי: וְיֵת
אֶהֱרֹן וְיֵת בְּנוֹהֵי תִרְבִּי וְתִקְדֹּשׁ יִתְהוּן לְשִׁמְשָׁא

קְדָמִי: לא וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבַּר לֵאמֹר שֹׁמֵן
מִשַׁח־תִּקְדֹּשׁ יִהְיֶה זֶה לִי לְדֹרֹתֵיכֶם: וְאֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תִּדְבַּר לֵאמֹר שֹׁמֵן מִשַׁח־תִּקְדֹּשׁ יִהְיֶה זֶה
לִי לְדֹרֹתֵיכֶם: ועם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּמַלֵּל לְמִימְרֵי
מִשַׁח רְבוּת קוֹדֶשָׁא יִהְיֵ דִין קְדָמִי לְדֹרֵיכּוֹן:
לא עַל־בֶּשֶׂר אָדָם לֹא יִיָּסֵף וּבְמִתְפַּנְתּוֹ לֹא
תַעֲשׂוּ כְּמֹהוּ קֹדֶשׁ הוּא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לְכֶם:
עַל־בֶּשֶׂר אָדָם לֹא יִיָּסֵף וּבְמִתְפַּנְתּוֹ לֹא תַעֲשׂוּ
כְּמֹהוּ קֹדֶשׁ הוּא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לְכֶם: עַל בְּסִרְיָא
דְּאֲנִשָׁא לֹא יִתְנַסֵּף וּבְכַדְמוּתָהּ לֹא תַעֲבֹדוּן פְּתָהּ
קוֹדֶשָׁא הוּא קוֹדֶשָׁא יִהְיֵ לְכוּן: לא אִישׁ אִשֶׁר
יִרְקַח כְּמֹהוּ וְאִשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ עַל־זֹר וּנְכַרְתָּ
מֵעַמּוּיוֹ: אִישׁ אִשֶׁר יִרְקַח כְּמֹהוּ וְאִשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ
עַל־זֹר וּנְכַרְתָּ מֵעַמּוּיוֹ: גְּבַר דִּי יְבַסֵּם דְּכֹתָהּ וְדִי
יִתֵּן מְנָה עַל חִלּוּנֵי וְיִשְׁתַּצֵּי מֵעַמָּה: ס לא וְיִאֲמֹר
יִהְיֶה אֶל־מִשָּׁה כַּחֲלֹךְ סְמִים נְטָף | וְיִשְׁחַלֵּת
וְחַלְבָּנָה סְמִים וּלְבָנָה זָפָה כֹּד בְּכַד יִהְיֶה:
וְיִאֲמֹר יִהְיֶה אֶל־מִשָּׁה כַּחֲלֹךְ סְמִים נְטָף |
וְיִשְׁחַלֵּת וְחַלְבָּנָה סְמִים וּלְבָנָה זָפָה כֹּד בְּכַד יִהְיֶה:
וְאֲמַר יֵי לְמִשָּׁה סָב לָךְ בּוֹסְמִין נְטוּפָא וְטוּפְרָא
וְחַלְבָּנָתָא בּוֹסְמִין וּלְבוּנָתָא דְכִיתָא מִתְקַל
כְּמִתְקַל יִהְיֵ: לא וְעִשִׂית אֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקַח
מַעֲשֶׂה רֶקַח מְמַלַּח טְהוֹר קֹדֶשׁ: וְעִשִׂית אֹתָהּ
קְטֹרֶת רֶקַח מַעֲשֶׂה רֶקַח מְמַלַּח טְהוֹר קֹדֶשׁ:
וְתַעֲבֹד יִתָּה קְטֹרֶת בּוֹסְמִין בְּסֵם עוֹבֵד בּוֹסְמֵנוּ
מֵעַרְב דְּכִי קוֹדֶשָׁא: לו וְשַׁחַקְתָּ מִמְּנָה הַדֵּק
וְנִתְתָה מִמְּנָה לְפָנֵי הָעֵדֻת בְּאֶהֱל מוֹעֵד אִשֶׁר
אוֹעֵד לָךְ שְׁמָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תְּהִיָה לְכֶם:
וְשַׁחַקְתָּ מִמְּנָה הַדֵּק וְנִתְתָה מִמְּנָה לְפָנֵי הָעֵדֻת
בְּאֶהֱל מוֹעֵד אִשֶׁר אוֹעֵד לָךְ שְׁמָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים
תְּהִיָה לְכֶם: וְתִשְׁחֹק מְנָה וְתִדִּיק וְתִתֵּן מְנָה קְדָם
סִדְוִיתָא בְּמִשְׁפַּן זִמְנָא דִּי אַזְמַן מִימְרֵי לָךְ תִּפְּנֵן
קֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין תְּהִי לְכוּן: לא וְהַקְּטֹרֶת אִשֶׁר
תַעֲשֶׂה בְּמִתְפַּנְתּוֹהִי לֹא תַעֲשׂוּ לְכֶם קֹדֶשׁ תְּהִיָה

וְאֶת־הָאָרֶץ לַעֲרֵת וְאֶת־הַכְּפָרֶת אֲשֶׁר עָלָיו וְאֵת
 כָּל־כְּלֵי הָאֹהֶל: אֵת | אֶהְלֵ מוֹעֵד וְאֶת־הָאָרֶץ
 לַעֲרֵת וְאֶת־הַכְּפָרֶת אֲשֶׁר עָלָיו וְאֵת כָּל־כְּלֵי
 הָאֹהֶל: יֵת מִשְׁפַּן זְמַנָּא וְיֵת אַרְוָא לְסִהְדוּתָא וְיֵת
 כְּפָרְתָא דִּי עֲלוּהֵי וְיֵת כֹּל מְגִי מִשְׁכָּנָא: ה וְאֶת־
 הַשְּׁלַחַן וְאֶת־כְּלָיו וְאֶת־הַמְּנִרָה הַטְּהֻרָה וְאֶת־
 כָּל־כְּלָיָהּ וְאֵת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת: וְאֶת־הַשְּׁלַחַן
 וְאֶת־כְּלָיו וְאֶת־הַמְּנִרָה הַטְּהֻרָה וְאֶת־כָּל־כְּלָיָהּ
 וְאֵת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת: וְיֵת פְּתוּדָא וְיֵת מְנוּהֵי וְיֵת
 מְנִרְתָא דְכִיתָא וְיֵת כֹּל מְנֵקָא וְיֵת מִדְּבַחָא
 דְקִטּוֹרֶת בּוֹסְמֵיָא: ט וְאֶת־מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־
 כָּל־כְּלָיו וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כַּנּוֹ: וְאֶת־מִזְבַּח
 הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־כְּלָיו וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כַּנּוֹ: וְיֵת
 מִדְּבַחָא דְעֹלְתָא וְיֵת כֹּל מְנוּהֵי וְיֵת כִּיּוֹרָא וְיֵת
 בְּסִיסָה: י וְאֵת בְּגְדֵי הַשָּׂרָד וְאֶת־בְּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ
 לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגְדֵי בָנָיו לְכַהֵן: וְאֵת בְּגְדֵי
 הַשָּׂרָד וְאֶת־בְּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגְדֵי
 בָנָיו לְכַהֵן: וְיֵת לְבוּשֵׁי שְׂמוּשָׂא וְיֵת לְבוּשֵׁי
 קוֹדֶשׁא לְאַהֲרֹן כַּהֵן וְיֵת לְבוּשֵׁי בְנוֹהֵי לְשִׁמְשָׂא:
 יא וְאֵת שִׁמּוֹן הַמִּשְׁחָה וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים
 לְקֹדֶשׁ כָּל אֲשֶׁר־צִוִּיתִךָ יַעֲשׂוּ: וְאֵת שִׁמּוֹן
 הַמִּשְׁחָה וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים לְקֹדֶשׁ כָּל אֲשֶׁר־
 צִוִּיתִךָ יַעֲשׂוּ: וְיֵת מִשְׁחָא דְרִבּוּתָא וְיֵת קְטֹרֶת
 בּוֹסְמֵיָא לְקוֹדֶשׁא כָּל דִּי פִקְדַתְךָ יַעֲבֹדוּן: פ
 יב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה לְמִימַר:
 יג וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֵת־
 שְׁבַתְתִּי תִשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בִּינֵי וּבִינֵיכֶם
 לְדַרְתֵיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקֹדְשֵׁכֶם: וְאַתָּה
 דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֵת־שְׁבַתְתִּי
 תִשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בִּינֵי וּבִינֵיכֶם לְדַרְתֵיכֶם
 לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקֹדְשֵׁכֶם: וְאַתָּה מִלַּל עִם בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל לְמִימַר בְּרַם יֵת יוֹמֵי שְׁבִיָּא דִּי לִי תִשְׁרוּן
 אֲרִי אֵת הִיא בֵּין מִימְרֵי וּבִינֵיכֹן לְדַרְכֵיכֹן לְמַדְע

לָךְ לַיהוָה: וְהַקְּטֹרֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּמַחְכְּנֹתָהּ לֹא
 תַעֲשֶׂוּ לָכֶם קֹדֶשׁ תְּהִי לָךְ לַיהוָה: וְקִטְרֹת
 בּוֹסְמִין דִּי תַעֲבֹד בְּדַמוּתָהּ לֹא תַעֲבֹדוּן לְכוּן
 קוֹדֶשׁא תְּהִי לָךְ קֹדֶשׁ: יד לֹא אִישׁ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה
 כְּמוֹהָ לְהַרְיֵחַ בָּהּ וְנִכְרַת מֵעַמּוּיוֹ: אִישׁ אֲשֶׁר־
 יַעֲשֶׂה כְּמוֹהָ לְהַרְיֵחַ בָּהּ וְנִכְרַת מֵעַמּוּיוֹ: גְּבַר
 דִּי־עַבַד דְכֹתוּמָה לְאַרְחָא בַּהּ וַיִּשְׁתַּצֵּי מֵעַמּוּהָ: ס
 א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
 אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
 ב רֵא אֶהְיֶה קִרְאֵי בְשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חֹר
 לְמִטָּה יְהוּדָה: רֵא אֶהְיֶה קִרְאֵי בְשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן־
 אוּרִי בֶן־חֹר לְמִטָּה יְהוּדָה: חֲזִי דְרַבִּיתִּי בְּשׂוּם
 בְּצִלְאֵל בֶּר אוּרִי בֶר חֹר לְשִׁבְטָא דִּיהוּדָה:
 ג וַאֲמַלְא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחַכְמָהּ וּבְתַבּוּנָהּ
 וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה: וַאֲמַלְא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים
 בְּחַכְמָהּ וּבְתַבּוּנָהּ וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה:
 וְאֶשְׁלַמִּית עִמָּה רוּחַ מִן קֹדֶשׁ יְיָ בְּחַכְמָתָא
 וּבְסוּכְלִתְנֹוּ וּבְמַדְעָא וּבְכָל עֲבִידָא: ד לְחֹשֶׁב
 מַחְשַׁבַת לַעֲשׂוֹת בְּזֵהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחֹשֶׁת:
 לְחֹשֶׁב מַחְשַׁבַת לַעֲשׂוֹת בְּזֵהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחֹשֶׁת:
 לְאַלְפָא אוּמַנּוֹן לְמַעַבַד בְּדַבְחָא וּבַכֶּסֶף
 וּבַנְּחֹשֶׁת: ה וּבַחֲרֻשַׁת אַבֵּן לְמִלְאֵת וּבַחֲרֻשַׁת
 עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכָה: וּבַחֲרֻשַׁת אַבֵּן
 לְמִלְאֵת וּבַחֲרֻשַׁת עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכָה:
 וּבְאַמְנוֹת אַבֵּן טָבָא לְאַשְׁלָמָא וּבְנִגְרוֹת אַעָא
 לְמַעַבַד בְּכָל עֲבִידָא: ו וַאֲנִי הִנֵּה נֹתְתִי אֹתוֹ אֵת
 אֶהְלִיאֵב בֶּן־אַחִיסָמֶךְ לְמַטְהֵדָן וּבְלֵב כָּל־
 חַכְמֵי לֵב נֹתְתִי חַכְמָה וְעֲשׂוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר
 צִוִּיתִךָ: וַאֲנִי הִנֵּה נֹתְתִי אֹתוֹ אֵת אֶהְלִיאֵב
 בֶּן־אַחִיסָמֶךְ לְמַטְהֵדָן וּבְלֵב כָּל־חַכְמֵי לֵב נֹתְתִי
 חַכְמָה וְעֲשׂוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתִךָ: וְאַנָּא הֵא
 יְהִיבִית עִמָּה יֵת אֶהְלִיאֵב בֶּר אַחִיסָמֶךְ לְשִׁבְטָא
 דְדָן וּבְלִבָּא כָּל חַכְמֵי לְבָא יְהִיבִית חַכְמָתָא
 וַיַּעֲבֹדוּן יֵת כָּל דִּי פִקְדַתְךָ: ז אֵת | אֶהְלֵ מוֹעֵד

אָרִי אָנֹכִי מִקֹּדֶשׁ כּוֹן: ה' וְשִׁמְרַתֶּם אֶת־הַשְּׁבֶת
כִּי קֹדֶשׁ הוּא לָכֶם מִחֻלְלֵיהָ מוֹת יוֹמָת כִּי
כִּלְהַעֲשֶׂה בָהּ מְלֹאכָה וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא
מִקֹּרֵב עִמֶיהָ: וְשִׁמְרַתֶּם אֶת־הַשְּׁבֶת כִּי קֹדֶשׁ הוּא
לָכֶם מִחֻלְלֵיהָ מוֹת יוֹמָת כִּי כִּלְהַעֲשֶׂה בָהּ
מְלֹאכָה וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֹּרֵב עִמֶיהָ:
וְתִטְרוּן יַת שְׁבֻתָא אָרִי קוֹדֶשׁא הִיא לְכוּן
מִחֻלְלֵיהָ אֲתִקְטֹלָא יִתְקַטֵּל אָרִי כֹל דִּיעְבַּד בֵּה
עֲבִידָא וְיִשְׁתַּצִּי אֲנָשָׁא הַהוּא מִגּו עִמָּה: טו שְׁשַׁת
יָמִים יַעֲשֶׂה מְלֹאכָהּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבֶת
שְׁבֻתוֹן קֹדֶשׁ לִיהוָה כִּלְהַעֲשֶׂה מְלֹאכָה בַיּוֹם
הַשְּׁבֶת מוֹת יוֹמָת: שְׁשַׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלֹאכָה
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבֶת שְׁבֻתוֹן קֹדֶשׁ לִיהוָה כִּלְ
הַעֲשֶׂה מְלֹאכָה בַיּוֹם הַשְּׁבֶת מוֹת יוֹמָת: שְׁתָּא
יוֹמִין יִתְעַבַּד עֲבִידָא וּבַיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה שְׁבֶת
שְׁבֻתָא קוֹדֶשׁא קֹדֶם יי כֹּל דִּיעְבַּד עֲבִידָא בַיּוֹמָא
דְשְׁבֻתָא אֲתִקְטֹלָא יִתְקַטֵּל: טז וְשִׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַשְּׁבֶת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשְּׁבֶת לְדֹרֹתָם בְּרִית
עוֹלָם: וְשִׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשְּׁבֶת לַעֲשׂוֹת
אֶת־הַשְּׁבֶת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: וְיִטְרוּן בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל יַת שְׁבֻתָא לְמַעַבַּד יַת שְׁבֻתָא לְדִרְיָהוֹן
קִים עֲלֵם: יז בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא
לְעֹלָם כִּי־שְׁשַׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם
וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבֶת וַיִּנְפֹשׁ: בִּינִי
וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֹלָם כִּי־שְׁשַׁת יָמִים
עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שְׁבֶת וַיִּנְפֹשׁ: בֵּין מִימְרֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֵת הִיא לְעֹלָם אָרִי שְׁתָּא יוֹמִין עֲבַד יי יַת שְׁמַיָּא
יַת אָרְעָא וּבַיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה שְׁבֶת וְנַח: ס

עִמָּה בְּטוֹרָא דְסִינַי תְּרִין לוחֵי סְהוּתָא לוחֵי
אֲבָנָא כְּתִיבִין בְּאַצְבָּעָא דִי: א וַיִּרְא הָעָם כִּי
בִשְׁשׁ מִשָּׁה לָרַדַּת מִן־הַהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל־
אֹהֶרֶן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוֹם | עֲשֵׂה־לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר
יִלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי־זָה | מִשָּׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יִדְעֵנוּ מִהִיְהִי לֹא: וַיִּרְא הָעָם
כִּי בִשְׁשׁ מִשָּׁה לָרַדַּת מִן־הַהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל־אֹהֶרֶן
וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוֹם | עֲשֵׂה־לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ
לִפְנֵינוּ כִּי־זָה | מִשָּׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לֹא יִדְעֵנוּ מִהִיְהִי לֹא: וַחֲזָא עֲמָא אָרִי אוֹחַר
מִשָּׁה לְמַחַת מִן טוֹרָא וְאֲתַכְנַשׁ עֲמָא עַל אֹהֶרֶן
וְאָמְרוּ לֵה קוֹם עֲבַד לָנָא דְחַלְזֵן דִּי־חַכּוּן קְדָמָנָא אָרִי
דִּין מִשָּׁה גִבְרָא דִי אֲסָקְנָא מֵאַרְעָא דְמִצְרַיִם לֹא
יִדְעָנָא מַה תְּהוּ לֵה: ב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֹהֶרֶן פְּרֹקוּ
נֹזְמֵי הַזֹּהֵב אֲשֶׁר בְּאַזְנוֹי נְשִׁיכֶם בְּנֵיכֶם
וּבְנֹתֵיכֶם וְהִבְיֵאוּ אֵלַי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֹהֶרֶן
פְּרֹקוּ נֹזְמֵי הַזֹּהֵב אֲשֶׁר בְּאַזְנוֹי נְשִׁיכֶם בְּנֵיכֶם
וּבְנֹתֵיכֶם וְהִבְיֵאוּ אֵלַי: וְאָמַר לְהוֹן אֹהֶרֶן פְּרִיקוּ
קֹדֶשִׁי דְדַהֲבָא דִי בְּאוּדְגִיָּהוֹן נְשִׁיכוֹן בְּנִיכוֹן וּבְנֹתֵיכוֹן
וְאִתִּיּוּ לְנֹתֵי: ג וַיִּתְּפָרְקוּ כִּלְהַעֲמֵם אֶת־נֹזְמֵי
הַזֹּהֵב אֲשֶׁר בְּאַזְנוֹיהֶם וּבִיבְיָאוּ אֶל־אֹהֶרֶן:
וַיִּתְּפָרְקוּ כִּלְהַעֲמֵם אֶת־נֹזְמֵי הַזֹּהֵב אֲשֶׁר בְּאַזְנוֹיהֶם
וּבִיבְיָאוּ אֶל־אֹהֶרֶן: וְאֲתַפְרִיקוּ כֹּל עֲמָא יַת קֹדֶשִׁי
דְדַהֲבָא דִי בְּאוּדְגִיָּהוֹן וְאִתִּיּוּ לְאֹהֶרֶן: ד וַיִּקַּח
מִיָּדָם וַיִּצַר אֹתוֹ בְּחָרָט וַיַּעֲשֶׂהוּ עֲגֹל מִסַּכָּה
וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֹךְ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם: וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיִּצַר אֹתוֹ בְּחָרָט וַיַּעֲשֶׂהוּ עֲגֹל
מִסַּכָּה וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֹךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַנְּסִיב מִיִּדְיָהוֹן וַצַּר יַתָּה בְּזִיפָּא
וְעַבְדָּה עֲגֹל מִתְכָּא וְאָמְרוּ אֵלָיו דְחַלְזֵן יִשְׂרָאֵל דִּי
אֲסָקְוֹד מֵאַרְעָא דְמִצְרַיִם: ה וַיִּרְא אֹהֶרֶן וַיִּבֶן
מִזְבֵּחַ לִפְנָיו וַיִּקְרָא אֹהֶרֶן וַיֹּאמֶר חֵג לִיהוָה
מִחֵר: וַיִּרְא אֹהֶרֶן וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ לִפְנָיו וַיִּקְרָא אֹהֶרֶן
וַיֹּאמֶר חֵג לִיהוָה מִחֵר: וַחֲזָא אֹהֶרֶן וּבְנָא מְדַבְחָא

קדמוהי וקרא אהרן ואמר חגא קדם יי מחר:
וּשְׁפִימוּ מִמַּחֲרַת וַיַּעֲלוּ עֵלְת וַיִּגְשׂוּ שְׁלָמִים
וַיֵּשֶׁב הָעָם לֶאֱכֹל וְשָׂתוּ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק: וַיִּשְׁפִּימוּ
מִמַּחֲרַת וַיַּעֲלוּ עֵלְת וַיִּגְשׂוּ שְׁלָמִים וַיֵּשֶׁב הָעָם
לֶאֱכֹל וְשָׂתוּ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק: וַאֲקַדִּימוּ בְיוֹמָא
דְּבַתְרוּהִי וַאֲסִיקוּ עֲלוֹן וְקָרִיבוּ נִכְסִין וַאֲסַחֲר
עֻמָּא לְמִיכַל וּלְמִשְׁתֵּי וְקָמוּ לְחִיבָא: פ וַיִּדְבֹר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְדִרְדֹר בִּי שַׁחַת עַמּוֹךְ אֲשֶׁר
הֶעֱלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לְדִרְדֹר בִּי שַׁחַת עַמּוֹךְ אֲשֶׁר הֶעֱלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:
וּמְלִיל יי עִם מֹשֶׁה אֲזַל חוֹת אַרְי חֲבִיל עַמּוֹךְ דִּי
אֲסַקְתָּא מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם: ה סָרוּ מֵהַר מִן־הַדְרֵךְ
אֲשֶׁר צִוִּיתָם עֲשׂוּ לָהֶם עֲגַל מִסְכָּה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ־לוֹ
וַיִּזְבַּחוּ־לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
הֶעֱלִיךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: סָרוּ מֵהַר מִן־הַדְרֵךְ אֲשֶׁר
צִוִּיתָם עֲשׂוּ לָהֶם עֲגַל מִסְכָּה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ־לוֹ וַיִּזְבַּחוּ
לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלִיךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: סָטוּ בְּפָרְעֵעַ מִן אֹרְחָא דִּי
פְּקַדְתַּנּוּן עֲבָדוּ לְהוֹן עֲגַל מִתְּכָא וּסְגִידוּ לֵה
וַדְּבַחוּ לֵה וַאֲמְרוּ אֵלֵין דְּחַלְתָּךְ יִשְׂרָאֵל דִּי אֲסַקְוֵךְ
מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם: ט וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
רְאִיתִי אֶת־הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם־קִשְׁה־עֲרַף
הוּא: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רְאִיתִי אֶת־הָעָם הַזֶּה
וְהִנֵּה עִם־קִשְׁה־עֲרַף הוּא: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה גְּלִי
קְדָמִי עֻמָּא קְדִין וְהָא עֻמָּא קָשִׁי קְדַל הוּא:
וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִי וַיַּחֲרֵאֲפִי בָהֶם וְאֲכַלְם
וְאַעֲשֶׂה אוֹתְךָ לְגוֹי גְּדוֹל: וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִי
וַיַּחֲרֵאֲפִי בָהֶם וְאֲכַלְם וְאַעֲשֶׂה אוֹתְךָ לְגוֹי גְּדוֹל:
וַיִּכְעַז הַנַּח בְּעִתְמָךְ מִן קְדָמִי וַיִּתְקַף רוּגְזִי בְּהוֹן
וַאֲיִשְׁצַנּוּן וְאַעֲבַד יְתָךְ לְעַם סָגִי: י וַיַּחֲלֵל מֹשֶׁה
אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לְמָה יְהוָה יַחֲרֵה
אִפְּךָ בְּעַמּוֹךְ אֲשֶׁר הוֹצִיאָתָּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח
גְּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה: וַיַּחֲלֵל מֹשֶׁה אֶת־פְּנֵי יְהוָה
אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לְמָה יְהוָה יַחֲרֵה אִפְּךָ בְּעַמּוֹךְ אֲשֶׁר

הוֹצִיאָתָּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח גְּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה:
וַיַּחֲלֵל מֹשֶׁה קְדָם יי אֱלֹהָהּ וַאֲמַר לְמָא יי וַיִּתְקַף
רוּגְזוֹךְ בְּעַמּוֹךְ דִּי אֲפַקְתָּא מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם בְּחִיל
רַב וּבְיָדָא תְּקִיפָא: יב לְמָה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לְאֹמֶר
בְּרַעְיָה הוֹצִיאָם לְהַרְגֵי אֹתָם בְּהָרִים וּלְכַלְתָּם
מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה שׁוּב מִחֲרוֹן אִפְּךָ וְהַנַּחֵם
עַל־הַרְעָה לְעַמּוֹךְ: לְמָה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לְאֹמֶר
בְּרַעְיָה הוֹצִיאָם לְהַרְגֵי אֹתָם בְּהָרִים וּלְכַלְתָּם מֵעַל
פְּנֵי הָאֲדָמָה שׁוּב מִחֲרוֹן אִפְּךָ וְהַנַּחֵם עַל־הַרְעָה
לְעַמּוֹךְ: לְמָא יִימְרוּן מִצְרַאֲי לְמִימַר בְּבִישְׁתָּא
אֲפַקְתַּנּוּן לְקַשְׁלָא יְתַהוֹן בִּינֵי טוּרִיא
וּלְשִׁיצִיּוֹתְהוֹן מֵעַל אֲפִי אַרְעָא תוּב מִתְּקוֹף רוּגְזוֹךְ
וְאַתִּיב מִן בִּישְׁתָּא דְּמַלְלָתָא לְמַעֲבַד לְעַמּוֹךְ:
יג זָכַר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדִיךְ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וַתְּדַבֵּר אֱלֹהִים אַרְבַּה אֶת־
זְרַעְכֶם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִלְיָה־אֶרֶץ הוּאֵת
אֲשֶׁר אִמְרָתִי אִתְּן לְזְרַעְכֶם וְנַחֲלוּ לְעַלְם: זָכַר
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדִיךְ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לָהֶם בְּךָ וַתְּדַבֵּר אֱלֹהִים אַרְבַּה אֶת־זְרַעְכֶם כְּכֹכְבֵי
הַשָּׁמַיִם וְכִלְיָה־אֶרֶץ הוּאֵת אֲשֶׁר אִמְרָתִי אִתְּן
לְזְרַעְכֶם וְנַחֲלוּ לְעַלְם: אֲדַפֵּר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק
וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדִיךְ דִּי קִימְתָא לְהוֹן בְּמִימְרָךְ
וּמַלְלָתָא עֲמַהוֹן אֲסַגִּי ית בְּנִיכּוֹן כְּכֹכְבֵי שְׁמַיָּא
וְכָל אַרְעָא קְדָא דִּי אֲמַרִית אִתְּן לְבְנִיכּוֹן וַיַּחֲסַנּוּן
לְעַלְם: יד וַיַּנַּחֵם יְהוָה עַל־הַרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ: וַיַּנַּחֵם יְהוָה עַל־הַרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ: וַתֵּב יי מִן בִּישְׁתָּא דִּי מְלִיל
לְמַעֲבַד לְעַמּוֹ: טו וַיִּפֶן וַיִּרַד מֹשֶׁה מִן־הַהָר וַיִּשְׁנֵי
לְחַת הָעֵרְתָּ בְּיָדוֹ לְחַת פְּתָבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם
מִזָּה וּמִזָּה הֵם פְּתָבִים: טז וַיִּפֶן וַיִּרַד מֹשֶׁה מִן־הַהָר
וַיִּשְׁנֵי לְחַת הָעֵרְתָּ בְּיָדוֹ לְחַת פְּתָבִים מִשְׁנֵי
עֲבָרֵיהֶם מִזָּה וּמִזָּה הֵם פְּתָבִים: וְאַתְּפִגִי וַנַּחַת
מֹשֶׁה מִן טוּרָא וַתְּרִין לוּחֵי סְהֻדָּתָא בְּיַדֵּהּ לּוּחֵי
כְּתִיבִין מִתְּרִין עֲבָרֵיהוֹן מִכָּא וּמִכָּא אַנּוּן

פתיבין: פ טו והלחת מעשה אלהים המה
 והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על-הלחת:
 והלחת מעשה אלהים המה והמכתב מכתב
 אלהים הוא חרות על-הלחת: ולוחיא עובדא דיי
 אנון וכתבא כתבא דיי הוא מפרש על לוחיא:
 י וישמע יהושע את-קול העם ברעה ויאמר
 אל-משה קול מלחמה במחנה: וישמע יהושע
 את-קול העם ברעה ויאמר אל-משה קול
 מלחמה במחנה: ושמע יהושע ית קל עמא פד
 מניבין ואמר למשה קל קרבא במשרימא:
 יח ויאמר אין קול ענות גבורה ואין קול ענות
 חלושה קול ענות אנכי שמע: ויאמר אין קול
 ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות
 אנכי שמע: ואמר לא קל גברין דנצחין בקרבא
 ואף לא קל חלשין דמתברין קל דמסכיין אנא
 שמע: יט ויהי כאשר קרב אל-המחנה וירא
 את-העגל ומחלת ויחר-אף משה וישלף מידו
 את-הלחת וישבר אתם תחת ההר: ויהי
 כאשר קרב אל-המחנה וירא את-העגל ומחלת
 ויחר-אף משה וישלף מידו את-הלחת וישבר
 אתם תחת ההר: ותהה פד קריב למשרימא ותזא
 ית עגלא ותנגין ותקיף רוגזא דמשה ורמא
 מידוהי ית לוחיא ותבר יתהון בשפולי טורא:
 כ ויקח את-העגל אשר עשו וישרף באש
 ויטחן עד אשר-דק ויזר על-פני המים וישק
 את-בני ישראל: ויקח את-העגל אשר עשו
 וישרף באש ויטחן עד אשר-דק ויזר על-פני
 המים וישק את-בני ישראל: וינסיב ית עגלא די
 עבדו ואוקד בנונא ושף עד דתהו דקיק וזרא
 על אפי מנא ואשקי ית בני ישראל: כא ויאמר
 משה אל-אהרן מה-עשה לך העם הוה
 פייחבאת עליו חטאה גדלה: ויאמר משה
 אל-אהרן מה-עשה לך העם הוה פייחבאת עליו
 חטאה גדלה: ואמר משה לאהרן מה עבד לך

עמא הדין ארי איתמא עלוהי חוכא רבא:
 כב ויאמר אהרן אלייחר אף אדני אתה ידעת
 את-העם פי ברע הוא: ויאמר אהרן אלייחר
 אף אדני אתה ידעת את-העם פי ברע הוא:
 וכאמר אהרן לא יתקף רוגזא דרבנני את ידעת ית
 עמא ארי בביש הוא: כג ויאמרו לי עשה-לנו
 אלהים אשר ילכו לפנינו כיוה | משה האיש
 אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה-היה
 לו: ויאמרו לי עשה-לנו אלהים אשר ילכו לפנינו
 כיוה | משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים
 לא ידענו מה-היה לו: ואמרו לי עבד לנא דחלן
 די יהבן קדמנא ארי דין משה גברא די אסקנא
 מארעא דמצרים לא ידענא מה תהה לה:
 כד ואמר להם למי זרב התפרקו ויתגורלי
 ואשליכו באש ויצא העגל הזה: ואמר להם
 למי זרב התפרקו ויתגורלי ואשליכו באש ויצא
 העגל הזה: ואמרית להון למן דתבא פריקו
 ויהבו לי ורמיתא בנורא ונפק עגלא הדין:
 כה וירא משה את-העם פי פרע הוא כיי-פרעה
 אהרן לשמצה בקמיהם: וירא משה את-העם
 פי פרע הוא כיי-פרעה אהרן לשמצה בקמיהם:
 וזזא משה ית עמא ארי בטיל הוא ארי בטילונן
 אהרן לאסבותהון שום ביש לדריהון: כו ויעמד
 משה בשער המחנה ויאמר מי ליהוה אלי
 ויאספו אליו כל-בני לוי: ויעמד משה בשער
 המחנה ויאמר מי ליהוה אלי ויאספו אליו כל-בני
 לוי: וקם משה בתרע משרימא ואמר מן דחליא
 דיי זיתון לותי ואתפנשו לותה כל בני לוי:
 כז ויאמר להם כה-אמר יהוה אלהי ישראל
 שימו איש-חרבו עלייכו עברו ושוכו משער
 לשער במחנה והרגו איש-את-אחיו ואיש
 את-דעהו ואיש את-קרבו: ויאמר להם כה
 אמר יהוה אלהי ישראל שימו איש-חרבו על-
 ירכו עברו ושוכו משער לשער במחנה והרגו

אִישׁ־אֶת־אָחִיו וְאִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת־קָרְבוֹ:
וְאָמַר לְהוֹן כְּדָנָן אָמַר יי אֱלֹהֵי דִישְׂרָאֵל שׁוּי
גְּבַר חֲרָבָה עַל יַרְכָּה עֲבָרוּ וְתוֹבוּ מִתְּרַע לְתַרַע
בְּמִשְׁרִיתָא וְקִטְלוּ גְבַר יֵת אַחוּי וּגְבַר יֵת חֲבֵרָה
וְאָנֹשׁ יֵת קְרִיבָה: כח וַיַּעֲשׂוּ בְּגִילּוֹי כְּדָבָר מִשְׁה
וַיִּפְּל מוֹן־הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ:
וַיַּעֲשׂוּ בְּגִילּוֹי כְּדָבָר מִשְׁה וַיִּפְּל מוֹן־הָעָם בַּיּוֹם
הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ: וַעֲבָדוּ בְּנֵי לְוִי
כַּפְתָּגְמָא דְּמִשְׁה וַיִּפְּל מִן עֲמָא בְּיוֹמָא הַהוּא
כַּתְּלָתָא אֲלָפִין גְּבָרָא: כט וַיֹּאמֶר מִשְׁה מִלְּאוּ
יְדֵכֶם הַיּוֹם לַיהוָה כִּי אִישׁ בִּבְנוֹ וּבְאָחִיו וּלְתַת
עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה: וַיֹּאמֶר מִשְׁה מִלְּאוּ יְדֵכֶם
הַיּוֹם לַיהוָה כִּי אִישׁ בִּבְנוֹ וּבְאָחִיו וּלְתַת עֲלֵיכֶם
הַיּוֹם בְּרָכָה: וְאָמַר מִשְׁה קְרִיבוּ יְדְכוֹן קֶרְבְּנָא
יּוֹמָא דִּין קָדָם יי אַרְי גְּבַר בְּבָרָה וּבְאַחוּי
וּלְאַיְתָאָה עֲלִיכוֹן יּוֹמָא דִּין בְּרִכָּן: לו וַיְהִי
מִמְחֵרֵת וַיֹּאמֶר מִשְׁה אֶל־הָעָם אַתֶּם חֲטָאתֶם
חֲטָאתָה גְדֹלָה וְעַתָּה אֵעֲלֶה אֶל־יְהוָה אוּלַי
אֲכַפְּרָה בְּעַד חֲטָאתְכֶם: וַיְהִי מִמְחֵרֵת וַיֹּאמֶר
מִשְׁה אֶל־הָעָם אַתֶּם חֲטָאתֶם חֲטָאתָה גְדֹלָה וְעַתָּה
אֵעֲלֶה אֶל־יְהוָה אוּלַי אֲכַפְּרָה בְּעַד חֲטָאתְכֶם:
וַהוּהוּ בְּיוֹמָא דְּבִתְרוּהִי וְאָמַר מִשְׁה לַעֲמָא אַתּוֹן
חֲבַתּוֹן חוֹבָא רַבָּא וְכַעַן אֶסַּק קָדָם יי מָאִים אֲכַפֵּר
עַל חוֹבֵיכוֹן: לא וַיֵּשֶׁב מִשְׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר
אֲנֹא חֲטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָאתָה גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם
אֱלֹהֵי זָהָב: וַיֵּשֶׁב מִשְׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲנֹא
חֲטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָאתָה גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי
זָהָב: וְתַב מִשְׁה לְקָדָם יי וְאָמַר בְּכַעַן חֲב עֲמָא
הַדִּין חוֹבָא רַבָּא וְעֲבָדוּ לְהוֹן דְּחַלָּן דְּדִהֲבָ:
לב וְעַתָּה אִסִּיתִשְׂא חֲטָאתֶם וְאִסִּיתִשְׂא חֲטָאתֶם
מִסְּפָרְךָ אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ: וְעַתָּה אִסִּיתִשְׂא חֲטָאתֶם
וְאִסִּיתִשְׂא חֲטָאתֶם חֲטָאתֶם אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ: וְכַעַן אִם
שִׁבַּקְתָּ לְחוֹבֵיהוֹן וְאִם לֹא מְחַנֵּי כַעַן מִסְּפָרְךָ דִּי
כְּתַבְתָּ: לד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשְׁה מִי אֲשֶׁר

חֲטָא־לִי אֲמַחְנוּ מִסְּפָרִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשְׁה
מִי אֲשֶׁר חֲטָא־לִי אֲמַחְנוּ מִסְּפָרִי: וְאָמַר יי לְמִשְׁה
מִן דִּי חֲב קְדָמִי אֲמַחְנָה מִסְּפָרִי: לה וְעַתָּה לָךְ |
נַחַה אֶת־הָעָם אֶל אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לָךְ הַגָּה
מִלְּאֲכֵי יְלָךְ לְפָנֶיךָ וּבַיּוֹם פְּקֹדֵי וּפְקַדְתִּי עֲלֵהֶם
חֲטָאתֶם: וְעַתָּה לָךְ | נַחַה אֶת־הָעָם אֶל אֲשֶׁר־
דִּבַּרְתִּי לָךְ הַגָּה מִלְּאֲכֵי יְלָךְ לְפָנֶיךָ וּבַיּוֹם פְּקֹדֵי
וּפְקַדְתִּי עֲלֵהֶם חֲטָאתֶם: וְכַעַן אֲזִיל דְּבַר יֵת עֲמָא
לְאַתֵּר דִּי מְלָלִית לָךְ הָא מִלְּאֲכֵי יְהוָה קְדָמָךְ וּבַיּוֹם
אֲסַעְרוּתִי וְאֲסַעַר עֲלֵיהוֹן חוֹבֵיהוֹן: לו וַיִּגַּף יְהוָה
אֶת־הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת־הַעֲגֹל אֲשֶׁר עָשָׂה
אַהֲרֹן: וַיִּגַּף יְהוָה אֶת־הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ
אֶת־הַעֲגֹל אֲשֶׁר עָשָׂה אַהֲרֹן: וַיִּמָּחַ אֵת עֲמָא
עַל דִּי אֲשַׁתְּעֲבָדוּ לַעֲגֹלָא דִּי עֲבַד אַהֲרֹן: ס
א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁה לָךְ עֲלֶה מִזֶּה אַתָּה
וְהָעָם אֲשֶׁר הֵעֲלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל־הָאֶרֶץ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר
לְזִרְעֶךָ אֲתַנְנָה: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁה לָךְ עֲלֶה
מִזֶּה אַתָּה וְהָעָם אֲשֶׁר הֵעֲלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב
לֵאמֹר לְזִרְעֶךָ אֲתַנְנָה: וּמִלִּיל יי עַם מִשְׁה אֲזִיל
סָק מִכָּא אַתָּה וְעֲמָא דְּאַסְקָתָא מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם
לְאַרְעָא דִּי קְנִימִית לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב
לְמִימֵר לְבָנֶיךָ אֲתַנְנָה: נ וְשַׁלַּחְתִּי לְפָנֶיךָ מִלְּאֹךְ
וּגְרִשְׁתִּי אֶת־הַכְּנַעֲנִי הָאֲמֹרִי וְהַחֲתִי וְהַפְּרִזִי
הַחֲוִי וְהַיְבוּסִי: וְשַׁלַּחְתִּי לְפָנֶיךָ מִלְּאֹךְ וּגְרִשְׁתִּי
אֶת־הַכְּנַעֲנִי הָאֲמֹרִי וְהַחֲתִי וְהַפְּרִזִי הַחֲוִי וְהַיְבוּסִי:
וְאַשְׁלַח קְדָמָךְ מִלְּאֲכָא וְאַתְרָךְ יֵת כְּנַעֲנָאִי
אֲמֹרָאִי וְחַתָּאִי וּפְרִזָּאִי תְּנָאִי וַיְבוּסָאִי: נא אֶל־
אַרְץ זָבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ כִּי לֹא אֵעֲלֶה בְּקֶרְבְּךָ כִּי
עִם־קְשֵׁה־עֵרְוָה אַתָּה פְּנֹאֲכֶלְךָ בְּדָרְךָ: אֶל־אַרְץ
זָבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ כִּי לֹא אֵעֲלֶה בְּקֶרְבְּךָ כִּי
עִם־קְשֵׁה־עֵרְוָה אַתָּה פְּנֹאֲכֶלְךָ בְּדָרְךָ: לְאַרְעָא
עֲבָדָא חֶלֶב וְדִבְשׁ אַרְי לֹא אֶסְלַק שְׁכֵנִיתִי מִבִּינְךָ

הַאֲהֶלָהּ: וְהָיָה כִּד נֶפֶק מֹשֶׁה לְמִשְׁכַּנָּא קִימין כָּל עֲמָא וּמְתַעֲתֵדִין גְּבַר בְּתַרְע מִשְׁכַּנָּא וּמְסַתְּפִלִין אַחוּרֵי מֹשֶׁה עַד דְּעָלַל לְמִשְׁכַּנָּא: 8 וְהָיָה כְּבֹא מֹשֶׁה הַאֲהֶלָה יִרְדַּ עֲמוּד הַעֲנָן וְעֲמֹד פֶּתַח הַאֲהֶל וְדַבֵּר עִם־מֹשֶׁה: וְהָיָה כְּבֹא מֹשֶׁה הַאֲהֶלָה יִרְדַּ עֲמוּד הַעֲנָן וְעֲמֹד פֶּתַח הַאֲהֶל וְדַבֵּר עִם־מֹשֶׁה: וְהָיָה כִּד עָלַל מֹשֶׁה לְמִשְׁכַּנָּא נְחִית עֲמוּדָא דְעֵנָא וְקָאם בְּתַרְע מִשְׁכַּנָּא וּמְתַמְלַל עִם מֹשֶׁה: 9 וְרָאָה כָּל־הָעָם אֶת־עֲמוּד הַעֲנָן עֹמֵד פֶּתַח הַאֲהֶל וְקָם כָּל־הָעָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֲהֶלֹ: וְרָאָה כָּל־הָעָם אֶת־עֲמוּד הַעֲנָן עֹמֵד פֶּתַח הַאֲהֶל וְקָם כָּל־הָעָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֲהֶלֹ: וְחֻזַּן כָּל עֲמָא יְתַ עֲמוּדָא דְעֵנָא קָאם בְּתַרְע מִשְׁכַּנָּא וְקִימין כָּל עֲמָא וְסֻגְדִין גְּבַר בְּתַרְע מִשְׁכַּנָּא: 10 וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פְּנִים אֶל־פְּנִים כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל־הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן נָעַר לֹא יִמִּישׁ מִתּוֹךְ הַאֲהֶל: וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פְּנִים אֶל־פְּנִים כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל־הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן נָעַר לֹא יִמִּישׁ מִתּוֹךְ הַאֲהֶל: וּמְתַמְלַל יי עִם מֹשֶׁה מְמַלַּל עִם מְמַלַּל כְּמָא דְמְמַלַּל גְּבַר עִם חֲבֵרָה וְתַאב לְמִשְׁרִיתָא וּמִשְׁוִמְשֻׁנָּה יְהוֹשֻׁעַ בֶּר נֻן עוֹלִימָא לֹא עָדִי מְגוּ מִשְׁכַּנָּא: פ

שלישי יב וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה רְאֵה אֲתָה אָמַר אֵלַי הֲעַל אֶת־הָעָם הַזֶּה וְאַתָּה לֹא הוֹדַעְתָּנִי אֶת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּה אָמַרְתָּ יְדַעְתִּיד בְּשֵׁם וְגַם־מִצְאָתָּ חֵן בְּעֵינָי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה רְאֵה אֲתָה אָמַר אֵלַי הֲעַל אֶת־הָעָם הַזֶּה וְאַתָּה לֹא הוֹדַעְתָּנִי אֶת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּה אָמַרְתָּ יְדַעְתִּיד בְּשֵׁם וְגַם־מִצְאָתָּ חֵן בְּעֵינָי: וְאָמַר מֹשֶׁה קְדָם יי תְּזִי דְאַתָּ אָמַר לִי אֲסִיק יְתַ עֲמָא הַדִּין וְאַתָּ לֹא הוֹדַעְתָּנִי יְתַ דִּי תִשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּ אָמַרְתָּ רְבִיתִיד בְּשׁוּם וְאַף אֲשַׁכְּחָתָא רְחִמִין

אָרִי עִם קָשִׁי קָדַל אֶת דִּילְמָא אֲשִׁיצַנְךָ בְּאַרְחָא: וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת־הַדְּבָר הַרַע הַזֶּה וַיִּתְאַבְּלוּ וְלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֲדוּיו עָלָיו: וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת־הַדְּבָר הַרַע הַזֶּה וַיִּתְאַבְּלוּ וְלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֲדוּיו עָלָיו: וְיִשְׁמַע עֲמָא יְתַ פְּתַגְמָא בִישָׂא הַדִּין וְאַתְאַבְּלוּ וְלֹא שָׁוִיו גְּבַר תַּקוּן זַיְנָה עֲלוּהִי: 11 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם עִם־קִשְׁה־עֵרְפָה רַגַע אֶחָד אֲעִלֶה בְּקִרְבְּךָ וְכִלְיֹתֶיךָ וְעֵתָה הוֹרֵד עֲדֶיךָ מֵעֲלֶיךָ וְאַדְעָה מַה אֲעִשֶׂה־לְּךָ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם עִם־קִשְׁה־עֵרְפָה רַגַע אֶחָד אֲעִלֶה בְּקִרְבְּךָ וְכִלְיֹתֶיךָ וְעֵתָה הוֹרֵד עֲדֶיךָ מֵעֲלֶיךָ וְאַדְעָה מַה אֲעִשֶׂה־לְּךָ: וַיֹּאמֶר יי לְמֹשֶׁה אִמַר לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּן עִם קָשִׁי קָדַל שְׁעָה תְּדָא אֲסַלַק שְׁכַנְתִּי מִבֵּינְךָ וְאֲשַׁצְנֶךָ וְכַעַן אֲעֲדִי תַקוּן זַיְנָה מִנְךָ גְּלִי קְדָמִי מַה אֲעַבְד לָךְ: 12 וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֵדִים מִתֵּר חוֹרֵב: וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֵדִים מִתֵּר חוֹרֵב: וְאַעֲדִיאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל יְתַ תַּקוּן זַיְנָהוֹן מִשׁוּרָא דְחוֹרֵב: 13 וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת־הָאֲהֶל וּנְמַהֲלוֹ 14 מַחוּץ לַמַּחֲנֶה הִרְחֵק מִן־הַמַּחֲנֶה וְקָרָא לוֹ אֲהֶל מוֹעֵד וְהָיָה כָּל־מִבְּקֵשׁ יְהוָה יֵצֵא אֶל־אֲהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר מַחוּץ לַמַּחֲנֶה: וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת־הָאֲהֶל וּנְמַהֲלוֹ 15 מַחוּץ לַמַּחֲנֶה הִרְחֵק מִן־הַמַּחֲנֶה וְקָרָא לוֹ אֲהֶל מוֹעֵד וְהָיָה כָּל־מִבְּקֵשׁ יְהוָה יֵצֵא אֶל־אֲהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר מַחוּץ לַמַּחֲנֶה: וּמֹשֶׁה נִסִּיב יְתַ מִשְׁכַּנָּא וּפְרָסָה לֵה מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא אַרְחִיק מִן מִשְׁרִיתָא וְקָרִי לֵה מִשְׁפַּן בֵּית אִוִּלְפָנָא וַיְהִי כָּל דְּתַבַּע אִוִּלְפַן מִן קְדָם יי נֶפֶק לְמִשְׁפַּן בֵּית אִוִּלְפָנָא מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא: 16 וְהָיָה כִּצְאָת מֹשֶׁה אֶל־הָאֲהֶל יָקוּמוּ כָּל־הָעָם וּנְצַבּוּ אִישׁ פֶּתַח אֲהֶלֹ וְהִבִּיטּוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה עַד־בָּאוּ הַאֲהֶלָה: וְהָיָה כִּצְאָת מֹשֶׁה אֶל־הָאֲהֶל יָקוּמוּ כָּל־הָעָם וּנְצַבּוּ אִישׁ פֶּתַח אֲהֶלֹ וְהִבִּיטּוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה עַד־בָּאוּ

קדמי: י ועתה אסנא מצאתי חן בעיניך
 הודעני נא את־דרךך ואדעך למען אמצא־חן
 בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה: ועתה אסנא
 מצאתי חן בעיניך הודעני נא את־דרךך ואדעך
 למען אמצא־חן בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה:
 וכען אם כען אשפחית רחמין קדמך הודעני כען
 ית אורח טובך ואדע רחמך בדיל דאשפח רחמין
 קדמך ויגלי קדמך ארי עמך עמא הדין: י ויאמר
 פני ילכו והנחתי לך: ויאמר פני ילכו והנחתי לך:
 ואמר שכנתי תהך ואניח לך: י ואמר אליו
 אס־אין פניך הלכים אל־תעלנו מזה: ויאמר
 אליו אס־אין פניך הלכים אל־תעלנו מזה: ואמר
 קדמוהי אם לית שכנתך מהלכא ביננא לא
 תסקיננא מפא: י ובמה י ודע אפוא כי־מצאתי
 חן בעיניך אני ועמך הלוא בלכתך עמנו ונפלינו
 אני ועמך מפלהעם אשר על־פני האדמה:
 ובמה י ודע אפוא כי־מצאתי חן בעיניך אני ועמך
 הלוא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מפלהעם
 אשר על־פני האדמה: ובמה י תידע הכא ארי
 אשפחית רחמין קדמך אנא ועמך הלא במהך
 שכנתך עמנא ויתעבדן לנא פרישן לי ולעמך
 משני מפל עמא די על אפי ארעא: פ
 רבי י ויאמר יהוה אל־משה גם את־הדבר הזה
 אשר דברת אעשה כי־מצאת חן בעיני ואדעך
 בשם: ויאמר יהוה אל־משה גם את־הדבר הזה
 אשר דברת אעשה כי־מצאת חן בעיני ואדעך
 בשם: ואמר יי למשה אף ית פתגמא הדין די
 מללמא אעבד ארי אשפחמא רחמין קדמי
 ורביתך בשום: י ויאמר הראני נא את־פכודך:
 ויאמר הראני נא את־פכודך: ואמר אחזיני כען ית
 יקדך: י ויאמר אני אעביר פליטובי על־פניך
 וקראתי בשם יהוה לפניך וחנתי את־אשר אחן
 ורחמתי את־אשר ארחם: ויאמר אני אעביר
 פליטובי על־פניך וקראתי בשם יהוה לפניך

וחנתי את־אשר אחן ורחמתי את־אשר ארחם:
 ואמר אנא אעבד כל טובי על אפיך ואקרי בשמא
 די קדמך ואחון למן דאחון וארחם על מן
 דארחם: י ויאמר לא תוכל לראת את־פני כי
 לא־יראני האדם וחי: ויאמר לא תוכל לראת
 את־פני כי לא־יראני האדם וחי: ואמר לא תיכול
 למחזי ית אפי שכנתי ארי לא יחזיני אנשא
 ויתקים: י ויאמר יהוה הנה מקום אתי ונצבת
 על־הצור: ויאמר יהוה הנה מקום אתי ונצבת
 על־הצור: ואמר יי הא אתר מתקן קדמי ותתעמד
 על טנרא: י והיה בעבר כבדי ושמתיה בנקרת
 הצור ושכתי כפי עליך עד־עברי: והיה בעבר
 כבדי ושמתיה בנקרת הצור ושכתי כפי עליך
 עד־עברי: ויהי במעבר קרי ואשוינך במערת
 טנרא ואגין במימרי עלך עד דאעבר: י והסרתלי
 את־כפי וראית את־אחרי ופני לא יראו:
 והסרתלי את־כפי וראית את־אחרי ופני לא יראו:
 ואעדי ית דברת קרי ותחזי ית דבתי ודקדמי
 לא יתחזון: פ

חמישי א ויאמר יהוה אל־משה פסל־לך שני
 לחת אבנים פראשנים וכתבתי על־הלחת את
 הדברים אשר היו על־הלחת הראשנים אשר
 שפרת: ויאמר יהוה אל־משה פסל־לך שני לחת
 אבנים פראשנים וכתבתי על־הלחת את־הדברים
 אשר היו על־הלחת הראשנים אשר שפרת: ואמר
 יי למשה פסל לך תרין לוחי אבניא פקדמאי
 ואכתוב על לוחיא ית פתגמאי די הו על לוחיא
 קדמאי די תברתא: י והיה נכון לבקר ועלית
 בבקר אל־הר סיני ונצבת לי שם על־ראש
 ההר: והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל־הר סיני
 ונצבת לי שם על־ראש ההר: והווי זמין לצפרא
 ותסק בצפרא לטורא דסיני ותתעמד קדמי תמן
 על ריש טנרא: י ואיש לא־יעלה עמך וגם־איש
 אל־ירא בכל־ההר גם־הצאן והבקר אל־ירעו

אֶל־מֹל הַהֵר הַהוּא: וְאִישׁ לֹא־יַעֲלֶה עִמָּךְ
וְגַם־אִישׁ אֶל־יְרֵא בְכָל־הַהֵר גַּם־הַצֹּאן וְהַבְּקָר
אֶל־יָרְעוּ אֶל־מֹל הַהֵר הַהוּא: וְאָנֹשׁ לֹא יִסַּק עִמָּךְ
וְאִף אָנֹשׁ לֹא יִתְחַזֵּי בְכָל טוֹרָא אִף עֲנָא וְתוֹרָא
לֹא יָרְעוּן לִקְבֹל טוֹרָא הַהוּא: וְיִפְסֹל שְׁנֵי־לַחַת
אֲבָנִים כְּרֹאשֵׁינִים וְיִשְׁפֹם מֹשֶׁה בְּבִקְרָ וְיַעֲלֵ
אֶל־הַר סִינַי כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ
שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים: וְיִפְסֹל שְׁנֵי־לַחַת אֲבָנִים
כְּרֹאשֵׁינִים וְיִשְׁפֹם מֹשֶׁה בְּבִקְרָ וְיַעֲלֵ אֶל־הַר סִינַי
כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ שְׁנֵי לַחַת
אֲבָנִים: וְפֶסֶל תְּרִיז לַחֵי אֲבָנִיָא כְּקְדָמָי וְאֲקֻדָּם
מֹשֶׁה בְּצַפְרָא וְסַלַק לְטוֹרָא דְסִינַי כְּמָא דְפַקְדָּךְ יי
יְתָה וְנִסְבַּ בִּידָה תְּרִיז לַחֵי אֲבָנִיָא: ה וַיֵּרֶד יְהוָה
בְּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה: וַיֵּרֶד
יְהוָה בְּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה:
וְאֲתַגְּלִי יי בְּעַנְנָא וְאֲתַעֲתֵד עִמָּה תִּמְנָן וַיִּקְרָא
בְּשֵׁמָא דִּי: וְיַעֲבֹר יְהוָה אֶל־פְּנֵי וַיִּקְרָא
יְהוָה אֶל יְהוָה אֶל רַחוּם וְחַנּוּן אֲרֻךְ אַפַּיִם
וְרַב־חַסֵּד וְאֲמַת: וַיַּעֲבֹר יְהוָה אֶל־פְּנֵי וַיִּקְרָא
יְהוָה אֶל יְהוָה אֶל רַחוּם וְחַנּוּן אֲרֻךְ אַפַּיִם וְרַב־חַסֵּד
וְאֲמַת: וְאֶעֱבֹר יי שְׁכַנְתָּה עַל אַפְוָה וַיִּקְרָא יי
אֱלֹהָא רַחֲמָנָא וְחַנּוּן מַרְחִיק רַגְזָא וּמְסַגִּי לְמַעַבְדָּ
טַבְּוֹן וַיִּקְשׁוּט: וְנִצֵּר חֶסֶד לְאֱלֹפִים נִשְׂא עֵוֹן
וְפִשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פִקְדָּךְ אֶעֱוֹן אֲבוֹת
עַל־בָּנִים וְעַל־בָּנִים בָּנִים עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־
רַבְעִים: נִצֵּר חֶסֶד לְאֱלֹפִים נִשְׂא עֵוֹן וְפִשַׁע
וְחַטָּאָה וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פִקְדָּךְ אֶעֱוֹן אֲבוֹת עַל־בָּנִים
וְעַל־בָּנִים בָּנִים עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רַבְעִים: נִטְר טִיבּוֹ
לְאֶלְפֵי דְרִיזן שְׂבַק לְעוֹזֵן וְלִמְרוּד וְלַחֹבִיזן סַלַח
לְדַמְיָזִין לְאוֹרִיתָה וְלִדְלָא תִּבְיָזִין לֹא מְזַפִּי מִסַּעַר
חֹבִיז אֲבָהָן עַל בָּנִין וְעַל בָּנִין מְרַדִּין עַל דֵּר
תְּלִיתֵי וְעַל דֵּר רַב־עֵי: ה וַיִּמְהַר מֹשֶׁה וַיִּקְדָּ
אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶי: וַיִּמְהַר מֹשֶׁה וַיִּקְדָּ אֶרְצָה
וַיִּשְׁתַּחֲוֶי: וְאוֹחֵי מֹשֶׁה וְכַרְע עַל אֶרְצָה וּסְגִיד:

ט וַיֹּאמֶר אֱמִנָא מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדִנִי
יִלְדִנָא אֲדִנִי בְּקַרְבְּנוּ כִּי עַם־קִשְׁה־עֲרַף הוּא
וְסַלְחַת לְעוֹנָנוּ וְלַחַטָּאתָנוּ וְנַחֲלָתָנוּ: וַיֹּאמֶר
אֱמִנָא מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדִנִי יִלְדִנָא אֲדִנִי
בְּקַרְבְּנוּ כִּי עַם־קִשְׁה־עֲרַף הוּא וְסַלְחַת לְעוֹנָנוּ
וְלַחַטָּאתָנוּ וְנַחֲלָתָנוּ: וְאָמַר אִם כְּעַן אֲשַׁפְּחִית
רַחֲמִין קְדָמְךָ יי תַּסְדָּךְ כְּעַן שְׁכַנְתָּא דִּי בִּינָא אַרְי
עִם קָשִׁי קִדְל הוּא וְתִשְׁבּוּק לְחֹכְנָא וְלַחַטָּאָנָא
וְתַחֲסִנְנָא:

שִׁשִׁי וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲנֹכִי כִּרְתַּת בְּרִית נְגִיד כָּל־
עַמָּךְ אֲעִשֶׂה נְפִלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא־נִבְרָאוּ בְּכָל־
הָאָרֶץ וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל־הָעָם אֲשֶׁר־אֲתָה
בְּקִרְבּוֹ אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי־נִזְרָא הוּא אֲשֶׁר
אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ: וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲנֹכִי כִּרְתַּת בְּרִית נְגִיד
כָּל־עַמָּךְ אֲעִשֶׂה נְפִלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא־נִבְרָאוּ בְּכָל־
הָאָרֶץ וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל־הָעָם אֲשֶׁר־אֲתָה
בְּקִרְבּוֹ אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי־נִזְרָא הוּא אֲשֶׁר אֲנִי
עֹשֶׂה עִמָּךְ: וְאָמַר הָא אֲנָא גִזְרָא קִנְסִי קְדָם כָּל עַמָּךְ
אֲעֲבַד פְּרִישָׁן דִּי לֹא אֲתַפְּרִיאוּ בְּכָל אֶרְעָא וּבְכָל
עַמְמָיָא וְיִתְחַזֵּי כָל עַמָּא דִּי אֲתָּ בִּינִיחוּן יְתָ עוֹבְדָא
דִּי אַרְי דְּחַל הוּא דִּי אֲנָא עֲבַד עִמָּךְ: יי שְׁמֹר־לָךְ
אֶת אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם הַנֶּה גִרְשׁ מִפְּנֵיךְ
אֶת־הָאֲמֹרִי וְהַפְּנֵעִי וְהַחֲתִי וְהַפְּרִזִי וְהַחֲוִי
וְהַיְבוּסִי: שְׁמֹר־לָךְ אֶת אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם
הַנֶּה גִרְשׁ מִפְּנֵיךְ אֶת־הָאֲמֹרִי וְהַפְּנֵעִי וְהַחֲתִי
וְהַפְּרִזִי וְהַחֲוִי וְהַיְבוּסִי: טר לָךְ יְתָ דִּי אֲנָא מִפְּקֻדָּךְ
יִזְמָא דִּין הָא אֲנָא מְתַרְךָ מִן קְדָמְךָ יְתָ אֲמֹרָאִי
וּכְנַעְנָאִי וְחַתָּאִי וּפְרִזָּאִי וְחֲוָאִי וַיְבוּסָאִי:
יג הַשְּׁמֹר לָךְ פְּוִתְכֻרַת בְּרִית לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ
אֲשֶׁר אֲתָה בָּא עֲלֶיהָ פְּוִי־יְהוּדָה לְמוֹקֵשׁ בְּקַרְבְּךָ:
הַשְּׁמֹר לָךְ פְּוִתְכֻרַת בְּרִית לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אֲתָה בָּא עֲלֶיהָ פְּוִי־יְהוּדָה לְמוֹקֵשׁ בְּקַרְבְּךָ: אִסְתַּמַּר
לָךְ דִּילְמָא תַּגְּזֹר קִנְסִי לִיתְבִּי אֶרְעָא דִּי אֲתָּ עַלֵּל
עַלֵּה דִילְמָא יְהִי לְתַקְלָא בִּינְךָ: יד כִּי אֲתָּ

תַּפְּדָה וְעֶרְפְּתוֹ כָּל בְּכוֹר בְּנֵיךָ תַּפְּדָה וְלֹא־יִרְאוּ
 פָּנָי רִיקִים: וּפְטַר חֲמוֹל תַּפְּדָה כְּשֶׁה וְאִם־לֹא
 תַּפְּדָה וְעֶרְפְּתוֹ כָּל בְּכוֹר בְּנֵיךָ תַּפְּדָה וְלֹא־יִרְאוּ
 פָּנָי רִיקִים: וּבּוֹכְרָא דְחֶמְרָא תַּפְּרוֹק בְּאִימְרָא וְאִם
 לֹא תַּפְּרוֹק וְתִנְקַפֵּה כָּל בּוֹכְרָא דְבְּנֵיךָ תַּפְּרוֹק וְלֹא
 יִתְחַזֵּן קַדְמֵי רִיקְנִין: כֹּא שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד
 וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֶּת בְּחֶרֶשׁ וּבִקְצִיר תִּשְׁבֶּת:
 שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֶּת בְּחֶרֶשׁ
 וּבִקְצִיר תִּשְׁבֶּת: שְׁמָא יוֹמִין תַּפְּלַח וּבִיּוֹמָא
 שְׂבִיעָא תְּנִיחַ בְּרוּעָא וּבְחֶצְדָא תְּנִיחַ: כִּד וְחַג
 שְׁבַעַת תַּעֲשֶׂה לָּךְ בַּפּוּרֵי קְצִיר חֲטָיִים וְחַג
 הָאֲסִיף תְּקוּפַת הַשָּׁנָה: וְחַג שְׁבַעַת תַּעֲשֶׂה לָּךְ
 בַּפּוּרֵי קְצִיר חֲטָיִים וְחַג הָאֲסִיף תְּקוּפַת הַשָּׁנָה:
 וְחַגָּא דְשְׂבִיעָא תַּעֲבֹד לָּךְ בַּפּוּרֵי חֶצֶד חֲטָיִין
 וְחַגָּא דְכְּנֶשֶׁא בְּמַפְקָא דְשַׁמָּא: כִּד שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים
 בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כְּלִזְכוּרָךְ אֶת־פָּנָי הָאֲדָרָן | יְהוָה
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כְּלִזְכוּרָךְ
 אֶת־פָּנָי הָאֲדָרָן | יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: תֵּלַת
 זְמַנִּין בְּשַׁמָּא יִתְחַזֵּן כָּל דְּכוּרֵיךָ קָדָם רַבּוֹן עֲלֵמָא
 יי אֱלֹהָא דְיִשְׂרָאֵל: כִּד כִּי־אוֹרִישׁ גּוֹיִם מִפְּנֵיךָ
 וְהִרְחַבְתִּי אֶת־גְּבֻלְךָ וְלֹא־יִחַמְדוּ אִישׁ אֶת־אַרְצְךָ
 בְּעֵלְתֵיךָ לְרֹאוֹת אֶת־פָּנָי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ
 פְּעֻמִּים בַּשָּׁנָה: כִּי־אוֹרִישׁ גּוֹיִם מִפְּנֵיךָ וְהִרְחַבְתִּי
 אֶת־גְּבֻלְךָ וְלֹא־יִחַמְדוּ אִישׁ אֶת־אַרְצְךָ בְּעֵלְתֵיךָ
 לְרֹאוֹת אֶת־פָּנָי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים בַּשָּׁנָה:
 אַרְי אֶתְרָךְ עֲמִינִין מִן קְדָמָךְ וְאַפְתִּי יֵת תַּחֲוֹמָךְ
 וְלֹא יִחַמְדוּ אֲנָשׁ יֵת אַרְעָךָ בְּמַסְקָךְ לֹא־תִחַזְּאֵה
 קָדָם יי אֱלֹהֶיךָ תֵּלַת זְמַנִּין בְּשַׁמָּא: כִּד לֹא־תִשְׁחַט
 עַל־חַמֶּץ דִּם־זִבְחִי וְלֹא־יִלּוֹן לִפְקֹד וְזָבַח חֵג
 הַפֶּסַח: לֹא־תִשְׁחַט עַל־חַמֶּץ דִּם־זִבְחִי וְלֹא־יִלּוֹן
 לִפְקֹד וְזָבַח חֵג הַפֶּסַח: לֹא תִכּוֹס עַל חֲמִיעַ דִּם
 פִּסְחִי וְלֹא יִבְתּוּן לְצַפְרָא כִּד מִמְדַּבְּחָא תִּרְבִּי
 נִכְסַת חֶגָּא דְפֶסַחָא: כִּד רֹאשִׁית בַּפּוּרֵי אֲדָמְתֵיךָ
 תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֵׁל גְּדִי בְּחֶלֶב

מִזְבְּחָתֶם תִּתְּצוּן וְאֶת־מִזְבְּחָתֶם תִּשְׁבְּרוּן וְאֶת־
 אֲשֵׁרֵי תִכְרֹתוּן: כִּי אֶת־מִזְבְּחָתֶם תִּתְּצוּן וְאֶת־
 מִזְבְּחָתֶם תִּשְׁבְּרוּן וְאֶת־אֲשֵׁרֵי תִכְרֹתוּן: אַרְי יֵת
 אַגּוּרִיהוֹן תַּתְּרַעוּן וְיֵת קַמְתַּהוֹן תַּתְּבְּרוּן וְיֵת
 אֲשֵׁרִיהוֹן תַּקְּצִצוּן: י כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל
 אֲחֵר כִּי יְהוָה קָנָא שְׁמוֹ אֵל קָנָא הוּא: כִּי לֹא
 תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אֲחֵר כִּי יְהוָה קָנָא שְׁמוֹ אֵל קָנָא
 הוּא: אַרְי לֹא תִסְגֹּד לְטַעוֹת עַמְמֵי אַרְי יי קָנָא
 שְׁמָה אֵל קָנָא הוּא: ט פֶּן־תִּכְרַת בְּרִית לְיוֹשֵׁב
 הָאָרֶץ וְזָנָה | אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וּזְבַחוֹ לְאֱלֹהֵיהֶם
 וְקָרָא לָּךְ וְאִכְלַת מִזְבְּחוֹ: פֶּן־תִּכְרַת בְּרִית לְיוֹשֵׁב
 הָאָרֶץ וְזָנָה | אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וּזְבַחוֹ לְאֱלֹהֵיהֶם
 וְקָרָא לָּךְ וְאִכְלַת מִזְבְּחוֹ: דִּילְמָא תִּגְזֹר קָנִים לְיָתֵב
 אַרְעָא וְיִטְעוּן בְּתַר טַעוֹתְהוֹן וְיִדְבְּחוּן לְטַעוֹתְהוֹן
 וְיִקְרוּן לָּךְ וְיִתְכַּחֲלוּן: ט וְלִקְחַת מִבְּנֵיךָ
 לְבְנֵיךָ וְזָנָה בְּנֵיךָ אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָנָה אֶת־בְּנֵיךָ
 אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם: וְלִקְחַת מִבְּנֵיךָ לְבְנֵיךָ וְזָנָה בְּנֵיךָ
 אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָנָה אֶת־בְּנֵיךָ אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם:
 וְחִסַּב מִבְּנֵיהוֹן לְבְנֵיךָ וְיִטְעִין בְּנֵיהוֹן בְּתַר
 טַעוֹתְהוֹן וְיִטְעִין יֵת בְּנֵיךָ בְּתַר טַעוֹתְהוֹן: י אֱלֹהֵי
 מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה־לָּךְ: אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה־
 לָּךְ: דִּחְלָן דְּמִתְכָּא לֹא תַעֲבֹד לָּךְ: יא אֶת־חֵג
 הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת אֲשֶׁר
 צִוִּיתְךָ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָבִיב כִּי בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב
 יֵצֵאת מִמִּצְרַיִם: אֶת־חֵג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר שְׁבַעַת
 יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת אֲשֶׁר צִוִּיתְךָ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ
 הָאָבִיב כִּי בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב יֵצֵאת מִמִּצְרַיִם: יֵת חֶגָּא
 דְּפִטְרִיא תַּתְּרַע שְׁבַעַת יוֹמִין תִּיכּוֹל פְּטִירָא כְּמָא
 דִּי פְקִדְתָּךְ לְזִמְן יִרְחָא דְאַבִּיבָא אַרְי בְּיִרְחָא
 דְאַבִּיבָא יִפְקֵתָא מִמִּצְרַיִם: ט כִּל־פֶּטֶר רַחֵם לִי
 וְכִל־מִקְנֶךָ תִּזְכֹּר פֶּטֶר שׁוֹר וְשֵׂה: כ כִּל־פֶּטֶר רַחֵם
 לִי וְכִל־מִקְנֶךָ תִּזְכֹּר פֶּטֶר שׁוֹר וְשֵׂה: כ לֹא פִתַח
 וְלָדָא דִּילִי וְכֹל בְּעִירְךָ דְכָרִינַן תַּקְדֵּשׁ כְּכוֹר תּוֹר
 וְאִימֵר: כ וּפְטַר חֲמוֹל תַּפְּדָה כְּשֶׁה וְאִם־לֹא

אָמוֹ: רֵאשִׁית בַּכּוּרִי אֲדַמְתֶּךָ תָּבִיא בַּיּוֹם יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֵׁל גְּדִי בַחֲלֶב אָמוֹ: פ רֵישׁ בַּכּוּרִי
אֲרַעֲף פִּי־תִי לְבַיִת מִקְדָּשָׁא דִּי־י אֱלֹהֶךָ לֹא תִכְלוּן
בְּשֵׁר בַּחֲלֶב:

שְׁבִיעִי כו וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פְתַבְלֶךָ אֶת־
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה פִּי עַל־פִּי | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
פְּרַתִּי אֶתְּךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה פְתַבְלֶךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה פִּי עַל־
פִּי | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה פְּרַתִּי אֶתְּךָ בְּרִית וְאֶת־
יִשְׂרָאֵל: וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה כְּתַב לְךָ יְת פִּתְגָמֵי
הָאֵלִין אֲרִי עַל מִימֵר פִּתְגָמֵי הָאֵלִין גְּזֵרִית עִמָּךְ
קָם וְעַם יִשְׂרָאֵל: כה וַיְהִי־שָׁם עִם־יְהוָה
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל
וּמַיִם לֹא שָׁתָה וַיִּכְתַּב עַל־הַלְחָת אֶת דְּבָרֵי
הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים: וַיְהִי־שָׁם עִם־יְהוָה
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם
לֹא שָׁתָה וַיִּכְתַּב עַל־הַלְחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית
עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים: וַהּוּהָ תִּמְן קָדָם יְיָ אַרְבָּעִין
יָמִין וְאַרְבָּעִין לַיְלוֹן לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא
שָׁתִי וּכְתַב עַל לוחֵיָ יְת פִּתְגָמֵי קָיֵמָא עֲשָׂרָא
פִּתְגָמִין: כט וַיְהִי בְּרֵדַת מֹשֶׁה מֵהָר סִינַי וּשְׁנֵי
לַחַת הָעֵדֻת בִּיד־מֹשֶׁה בְּרֵדְתוֹ מִן־הָהָר וּמֹשֶׁה
לֹא־יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו בְּרֵדְרוֹ אֹתוֹ: וַיְהִי
בְּרֵדַת מֹשֶׁה מֵהָר סִינַי וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדֻת בִּיד־
מֹשֶׁה בְּרֵדְתוֹ מִן־הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרַן עוֹר
פָּנָיו בְּרֵדְרוֹ אֹתוֹ: וַהּוּהָ פֶד נַחַת מֹשֶׁה מִטוֹרָא
דְּסִינַי וַתִּרְוֵן לוחֵי סֵהֲדוּתָא בִּידָא דְּמֹשֶׁה בְּמַחֲתָה
מִן טוֹרָא וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע אֲרִי סָגִי זִיו יִקְרָא
דְּאַפּוּהִי בְּמַלְלוּתָה עִמָּה: ל וַיֵּרָא אֶהָרָן וְכָל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וַהֲנֵה קָרַן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ
מִגֹּשֶׁת אֱלֹוִ: וַיֵּרָא אֶהָרָן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
מֹשֶׁה וַהֲנֵה קָרַן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֱלֹוִ:

וַחֲזָא אֶהָרָן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת מֹשֶׁה וַהּא סָגִי
זִיו יִקְרָא דְאַפּוּהִי וַדְחִילוּ מִלְּאַחַקְרָבָא לְוַתָּה:
לא וַיִּקְרָא אֲלֵהֶם מֹשֶׁה וַיִּשְׁבּוּ אֱלֹו אֶהָרָן
וְכָל־הַנְּשָׂאִים בְּעֵדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם: וַיִּקְרָא
אֲלֵהֶם מֹשֶׁה וַיִּשְׁבּוּ אֱלֹו אֶהָרָן וְכָל־הַנְּשָׂאִים
בְּעֵדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם: וַיִּקְרָא לְהוֹן מֹשֶׁה
וַתִּבּוּ לְוַתָּה אֶהָרָן וְכָל רַבְרִבָּא בְּכַנְשָׁתָא וּמַלְל
מֹשֶׁה עִמָּהוֹן: לו וַאֲחֵרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּצְוֹם אֶת כָּל־אִשׁוֹר דְּבַר יְהוָה אֹתוֹ בְּהָר סִינַי:
וַאֲחֵרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְוֹם אֶת כָּל־
אִשׁוֹר דְּבַר יְהוָה אֹתוֹ בְּהָר סִינַי: וַכְּתֵר כֵּן
אַתְקִרִיבוּ כָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּפְקֻדְנוֹן יְת כָּל דִּי מַלְל
יְיָ עִמָּה בְּטוֹרָא דְּסִינַי:

מפסוק לז וַיְכַל מֹשֶׁה מִדְּבַר אֲתָם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו
מַסּוּהָ: וַיְכַל מֹשֶׁה מִדְּבַר אֲתָם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו
מַסּוּהָ: וַיִּשְׁעִי מֹשֶׁה מִלְּמַלְלָא עִמָּהוֹן וַיִּהַב עַל
אַפּוּהִי בַיִת אַפִּי: לה וּבִבְאֵא מֹשֶׁה לְפָנָי יְהוָה
לְדַבֵּר אֹתוֹ יִסִּיר אֶת־הַמַּסּוּהָ עַד־צֵאתוֹ וַיִּצֵּא
וַדַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אִשְׁרֵי יְצוּהָ: וּבִבְאֵא
מֹשֶׁה לְפָנָי יְהוָה לְדַבֵּר אֹתוֹ יִסִּיר אֶת־הַמַּסּוּהָ
עַד־צֵאתוֹ וַיִּצֵּא וַדַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אִשְׁרֵי
יְצוּהָ: וכד עָלַל מֹשֶׁה לְקָדָם יְיָ לְמַלְלָא עִמָּה
אַעֲדִי יְת בַּיִת אַפּוּהִי עַד מִפְקָה וְנִפְק וּמַמְלַל עַם
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת דִּי מִתְּפַקֵּד: לה וַרְאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־פָּנָי מֹשֶׁה כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וְהַשִּׁיב
מֹשֶׁה אֶת־הַמַּסּוּהָ עַל־פָּנָיו עַד־בְּאוֹ לְדַבֵּר
אֹתוֹ: וַרְאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פָּנָי מֹשֶׁה כִּי קָרַן עוֹר
פָּנָיו מֹשֶׁה וְהַשִּׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמַּסּוּהָ עַל־פָּנָיו
עַד־בְּאוֹ לְדַבֵּר אֹתוֹ: וַחֲזוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת אַפִּי
מֹשֶׁה אֲרִי סָגִי זִיו יִקְרָא דְאַפִּי מֹשֶׁה וְאַתְבּ מֹשֶׁה
יְת בַּיִת אַפִּי עַל אַפּוּהִי עַד דְּעָלַל לְמַלְלָא עִמָּה:

ס ס ס קל"ט פסוקים, חננאל סימן.

הפטרה לפרשת כי תשא במלכים א פרק יח

וַיִּשְׁלַח אַחֲזָב בְּכַלְבַּי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְבֹּץ אֶת־הַנְּבִיאִים אֶל־הַר הַכְּרִמָּל׃ כׁ וַיִּגַּשׁ אֵלֵיהֶם אֶל־כָּל־הָעָם וַיֹּאמֶר עַד־מָתַי אַתֶּם פֹּסְחִים עַל־שְׂתֵי הַסַּעֲפִים אִם־יְהוָה הָאֱלֹהִים לָכֵן אַחֲרָיו וְאִם־הַבַּעַל לָכֵן אַחֲרָיו וְלֹא־עָנּוּ הָעָם אֹתוֹ דָּבָר׃ כׁ וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם אֶל־הָעָם אֲנִי נֹתַתִּי נְבִיא לַיהוָה לְבָדִי וְנָבִיא הַבַּעַל אַרְבַּע־מֵאוֹת וְחַמִּשִּׁים אִישׁ׃ כׁ וַיִּתְּנוּ־לָנוּ שְׁנַיִם פָּרִים וַיִּבְחָרוּ לָהֶם הַפָּר הָאֶחָד וַיִּנְתְּחֻהוּ וַיִּשְׂמוּ עַל־הָעֵצִים וְאֵשׁ לֹא יִשְׂמוּ וְלֹא יִשְׂמוּ וְאֲנִי אַעֲשֶׂה ׀ אֶת־הַפָּר הָאֶחָד וְנִתְּתִי עַל־הָעֵצִים וְאֵשׁ לֹא אֵשִׁים׃ כׁ וַקְרָאתֶם בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֲנִי אֶקְרָא בְּשֵׁם־יְהוָה וְהָיָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־יַעֲנֶה בְּאֵשׁ הוּא הָאֱלֹהִים וַיַּעַן כָּל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ טוֹב הַדְּבָר׃ כׁ וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם לְנָבִיא הַבַּעַל בַּחֲרוּ לָכֶם הַפָּר הָאֶחָד וַעֲשׂוּ רֵאשִׁיטָה כִּי אַתֶּם הַרְבִּים וַקְרָאוּ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֵשׁ לֹא תִשְׂמוּ׃ כׁ וַיִּקְחוּ אֶת־הַפָּר אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם וַיַּעֲשׂוּ וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם־הַבַּעַל מִהַבֶּקֶר וְעַד־הַצִּהָרִים לֵאמֹר הַבַּעַל עֲנֵנוּ וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה וַיִּפְסְחוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ כׁ וַיְהִי כַּצִּהָרִים וַיִּתְּלַל בָּהֶם אֵלֵיהֶם וַיֹּאמֶר קְרָאוּ בְּקוֹל־גְּדוֹל כִּי־אֱלֹהִים הוּא כִּי שִׁיחַ וְכִי־שׁוּיג לוֹ וְכִי־יִרְדּוּ לוֹ אוֹלֵי יִשָּׁן הוּא וַיִּקְצוּ׃ כׁ וַיִּקְרָאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל וַיִּתְּגַדְּדוּ כְּמוֹשֹׁפֵטִים בַּחֲרֻבוֹת וַיִּכְרַמְתִּים עַד־שֹׁפְדֵדִים עֲלֵיהֶם׃ כׁ וַיְהִי כַּעֲבַר הַצִּהָרִים וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וְאִין־קוֹל וְאִין־עֲנָה וְאִין קֶשֶׁב׃ כׁ וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם לְכֹל־הָעָם גִּשׂוּ אֵלַי וַיִּגַּשׂוּ כָל־הָעָם אֵלָיו וַיִּרְפָּא אֶת־מִזְבֵּחַ יְהוָה הַהַרֹּם׃ כׁ וַיִּקַּח אֵלֵיהֶם שְׁתֵּים עָשָׂר אַבְנִים כְּמִסְפַּר שִׁבְטֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂכַּב אֲשֶׁר הָיָה דְבַר־יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יְהִי שִׁמְךָ׃ כׁ וַיִּבְנֶה אֶת־הָאֲבָנִים מִזְבֵּחַ בְּשֵׁם יְהוָה וַיַּעַשׂ תַּעֲלָה כְּבֵית סָאתִים זָרַע סָבִיב לְמִזְבֵּחַ׃ כׁ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים וַיִּנְתַּח אֶת־הַפָּר וַיִּשֶׂם עַל־הָעֵצִים׃ כׁ וַיֹּאמֶר מִלֹּא אַרְבַּעַה כַּדִּים כַּדִּים וַיִּצְקוּ עַל־הָעֵלָה וְעַל־הָעֵצִים וַיֹּאמֶר שְׁנוֹ וַיִּשְׁנוּ וַיֹּאמֶר שִׁלְשׁוֹ וַיִּשְׁלְשׁוּ׃ כׁ וַיִּלְכוּ הַכֹּהֲנִים סָבִיב לְמִזְבֵּחַ וְגַם אֶת־הַתַּעֲלָה מִלֹּא־מִים׃ כׁ וַיְהִי ׀ בַּעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַיִּגַּשׂ אֵלֵיהֶם הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹרְהֶם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל הַיּוֹם יוֹדַע כִּי־אַתָּה אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל וְאֲנִי עַבְדְּךָ וּבְדַבְּרֶךָ עָשִׂיתִי אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה׃ כׁ עֲנֵנִי יְהוָה עֲנֵנִי וַיִּדְעוּ הָעָם הַיּוֹם כִּי־אַתָּה יְהוָה הָאֱלֹהִים וְאַתָּה הַסַּבֵּת אֶת־לִבָּם אַחֲרַיִת׃ כׁ וַתִּפֹּל אֲשֶׁר־יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת־הָעֵלָה וְאֶת־הָעֵצִים וְאֶת־הָאֲבָנִים וְאֶת־הָעֶפֶר וְאֶת־הַמִּיִּם אֲשֶׁר־בַּתַּעֲלָה לַחֲכָה׃ כׁ וַיִּרְא כָל־הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים׃

הפטרה לפרשת פרה ביחזקאל פרק לו

לו ׀ וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר׃ הׁ בְּנֵי־אָדָם בֵּית יִשְׂרָאֵל יֹשְׁבִים עַל־אֲדָמָתָם וַיִּטְמְאוּ אוֹתָהּ בְּדַרְכָּם וּבַעֲלִילוֹתָם כְּטִמְאַת הַנֹּדֶה הֵיחָה דַּרְכָּם לִפְנֵי׃ הׁ וְאֲשַׁפֵּךְ חֲמָתִי עֲלֵיהֶם עַל־הַדָּם אֲשֶׁר־שָׁפְכוּ עַל־הָאָרֶץ וּבְגִלּוּלֵיהֶם טִמְאוּתָהּ׃ טׁ וְאֶפְיֵן אֶתֶם בְּגוֹיִם וַיִּזְרוּ בְּאֲרָצוֹת כְּדַרְכָּם וּכְעִלּוֹתָם שֹׁפְטִיתִים׃ כׁ וַיִּבְאוּ אֶל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־בָּאוּ שָׁם וַיִּחַלְלוּ אֶת־שֵׁם קִדְשִׁי בְּאֹמֶר לָהֶם

עם יהוה אלה ומאמצו יצאו: ^א ואחמל עלישם קדשי אשר חללהו בית ישראל בגוים אשר באו
 שמה: ^ב לכן אמר לבית ישראל כה אמר אדני יהוה לא למענכם אני עשה בית ישראל כי
 אם לשם קדשי אשר חללתם בגוים אשר באתם שם: ^ג וקדשתי את שמי הגדול המחלל בגוים
 אשר חללתם בתוכם וידעו הגוים כי אני יהוה נאם אדני יהוה כהקדשי בכם לעיניהם:
^ד ולקחתי אתכם מן הגוים וקבצתי אתכם מפל הארצות והבאתי אתכם אל אדמתכם:
^ה וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומפל גלוליותם אטהר אתכם: ^ו ונתתי
 לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם וטהרת את לב האבן מבשריכם ונתתי לכם לב בשר:
^ז ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפמי תשמרו ועשיתם: ^ח וישבתם
 בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים: ^ט והושעתי אתכם
 מכל טמאותיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אתו ולא אתן עליכם רעב: ^י והרביתי את זרעי העץ
 ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים: ^{יא} וזכרתם את דרכיכם הרעים
 ומעלליכם אשר לא טובים ונקמתם בפניכם על עונותיכם ועל תועבותיכם: ^{יב} לא למענכם
 אני עשה נאם אדני יהוה יודע לכם בושו והפלמו מדרכיכם בית ישראל: ^{יג} כה אמר אדני
 יהוה ביום טהרי אתכם מכל עונותיכם והושבתי את הערים ונגבו החרבות: ^{יד} והארץ הנשמה
 תעבד תחת אשר היתה שממה לעיני כל עובר: ^{טו} ואמרו הארץ הלזו הנשמה היתה כגן עדן
 והערים החרבות והנשמות והנהרסות בצורות ישבו: ^{טז} וידעו הגוים אשר ישארו סביבותיכם
 כי אני יהוה בניתי הנהרסות נמעת הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי:

לזכות אנשי החסד הדגולים
 הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
 ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
 בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש
